

Liahona

Templets
välsignelser, s 7–21

Tjäna som profeten,
s 26, 30, LS2

Varför det inte finns några
fula ankungar, s 36

Tortillaunderverket och
templet, s LS6

Vuxna

BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

2 **Styrka genom lydnad** Thomas S Monson

BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP

25 **Stärk det uppväxande släktet**

ARTIKLAR

12 **Templets välsignelser** Robert D Hales
Möjligheten att komma till templet och ingå de heliga förbunden där är en av de största välsignelserna som finns tillgängliga för oss under jordelivet.

16 **Min förmån att få tjäna** Michael R Morris
Syster María José de Araújo, som tjänar varje dag i templet i Recife i Brasilien, säger att de som tjänar regelbundet i templet lär sig förstå dess verkliga innebörd och kraft.

18 **Ett tempelbesökande folk** Ryan Carr
Vänskapskontakter, släktforskning och dop för de döda inspirerar en församlings medlemmar att ta emot sin tempelbegåvning.

22 **Den nya boken Evangeliebilder** Michael G Madsen
Över 100 bilder i den här prisvärda nya boken kan hjälpa oss att undervisa och lära oss om evangeliet.

26 **Tjänandets välsignelser**
Fyra berättelser av medlemmar som förändrat församlingsmedlemmars liv.

30 **Jag? En herde i Israel?** Daniel L Johnson
De får som vi för tillbaka till fällan är dyrbara för Herren. Herren vägleder oss och inspirerar oss så att vi vet vad vi ska göra för att föra tillbaka våra bröder och systrar.

AVDELNINGAR

44 **Sista dagars heliga berättar**
En ateists bön i skogen; nyfiken på templet; hopp om att få känna något särskilt; en internationell Thanksgiving-middag.

48 **Hur du kan använda det här numret**
Förslag till familjens hemafton och ämnena i det här numret.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Fotoillustration Matthew Reier.

Baksidan: Väggmålning i templet i Los Angeles i Kalifornien; foto av tempeldörrar i Panama City i Panama av Matthew Reier; fotona får inte kopieras.

Ungdomar

ARTIKLAR

7 **Värt att vänta på** Valeria Salerno
Jag blev otålig medan jag väntade på att få utföra dop för de döda. Sedan insåg jag att människorna som vi utförde det här arbetet för hade väntat i århundraden.

8 **En plats där frid råder** Richard M Romney
En vacker byggnad eller en högtidlig påminnelse om deras förhoppningar och drömmar? För en del ungdomar är templet både och.

36 **Ful ankunge eller majestätisk svan? Det är upp till dig!** Erol S Phippen
Du är en utvald son eller dotter till Gud. Välj att leva upp till den gudomliga potentialen som finns inom dig.

40 **Börja med bön** Janet Thomas
"Bön är en bra vana att skaffa sig", säger tonåringarna i Ottawa stav i Ontario medan de berättar hur bön har helat dem, tröstat dem och stärkt deras vittnesbörd.

AVDELNINGAR

24 **Affisch: Dygd – en gyllene norm**

34 **Frågor och svar**
I min familj är jag den yngsta, många år yngre än mina syskon. Jag känner mig alltid utanför mina syskons aktiviteter och samtal. Vad kan jag göra för att förbättra vår relation?

Oktober 2009 Årgång 133 Nr 10
Liahona 04290 180

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvarum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Spencer J. Condie

Rådgivande: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Verkställande direktör: David L. Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D. Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R. Laybourn

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jennifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey,
Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Press: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson

Översättning: Claes-Göran Edlund

För prenumeration och priser utanför Förenade staterna och Kanada,
kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller
grensledare.

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Köröf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorghagman@hotmail.com

Översättningsjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
helsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 2609353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och frågor till *Liahona*, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller sänd e-post: liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribat, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallsiska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2009 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Tryckt i
Förenade staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt bruk,
som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.liahona.lds.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2009 Vol. 133 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

Barn

LS2 KOM LYSSNA TILL EN PROFETS RÖST
En profets kärlek Dieter F. Uchtdorf

LS6 ARTIKLAR
Tortillaunderverket Jane McBride Choate

LS13 Städning på tempelområdet Joshua J. Perkey

LS4 AVDELNINGAR
Samlingsstunden: Vi tror att familjen är
instiftad av Gud Cheryl Esplin

LS8 Från profeten Joseph Smiths liv: En generös man

LS10 Försöker likna Jesus

LS12 Musik: Vår Herres prästadöme
John Craven

LS14 Vänner emellan:
Templet är en gåva från
vår himmelske Fader
Yoshihiko Kikuchi

LS16 Färgläggningssidan

LILLA STJÄRNAN,
OMSLAGET
Illustration Craig Stapley.

Se om du kan
hitta den fijianska
VDR-ringen som
är gömd i det här
numret. Välj rätt
sida!

Brev till redaktionen

Glad att hitta *Liahona*

Jag älskar *Liahona* och min make
och jag har som mest haft fem pre-
numerationer åt gången. Vi använder
tidningarna som gåvor till våra grannar.
En granne sade att när hon kom hem
trött och nere från arbetet så gjorde
det henne glad att hitta tidningen i
brevlådan. Jag vet att allt i tidningen är
inspirerat — allt från budskapen från
generalauktoriteterna till berättelserna
från medlemmarna. Och när jag läser
tidningen får jag kunskap och välsign-
elser och det ger mig större kärlek och
förståelse för mina medmänniskor.
Bertha Viola Rétiz Espino, Mexico

Svar på mina frågor

Jag är mycket tacksam för den här
underbara tidningen och för vittnes-
börden, den nya informationen, för-
klaringarna av skrifterna och materialet
för undervisning av lektioner som
den innehåller. Så många gånger när
jag har ställt frågor till min himmel-
ske Fader har jag letts av den Helige
Anden till *Liahona*, där jag har hittat
svaren på mina frågor. Jag tar emot
varje nummer med glädje.
Eugenija Samarskaja, Ryssland

Skicka kommentarer och förslag till liahona@ldschurch.org. De brev som publiceras kan komma
att förkortas eller förtydligas.

Styrka genom lydnad

PRESIDENT THOMAS S MONSON

I dagens värld läggs betoningen på ungdomlighet. Alla vill se unga ut, känna sig unga och vara unga. Och ofantliga summor pengar används varje år till produkter som människor hoppas ska återställa det ungdomliga utseendet. Vi kan mycket väl ställa oss frågan: "Är sökandet efter ungdomlighet nytt för vår tid, för vår generation?" Vi behöver bara vända blad i historien för att hitta vårt svar.

För århundraden sedan, på upptäcktsresandenas tid, utrustades expeditioner och skepp med tillitsfulla och äventyrslystna besättningar som tog kurs mot utforskade hav i ett bokstavligt sökande efter evig ungdom. Dåtidens legender lovade att någonstans "därute" fanns en magisk källa med renaste vatten, och allt man behövde göra för att återfå ungdomens fågling och behålla den var att dricka av det flödande vattnet i den källan.

Ponce de León, som seglade med Columbus, gjorde flera upptäcktsresor och sökte på Bahamasöarna och andra områden i Västindien, driven av legenden om att det skulle gå att hitta detta ungdomens elixir. Hans ansträngningar, liksom många andras, ledde inte till någon sådan upptäckt, för i vår Guds gudomliga plan får vi bara uppleva ungdomen en gång under jordelivet.

Sanningens källa

Fastän det inte finns någon ungdomskälla som vi kan söka efter så finns det en annan källa som innehåller ett mycket dyrbarare vatten, ja, det eviga livets vatten. Det är sanningens källa.

Poeten fångade den verkliga innebörden av sökandet efter sanning när han skrev följande odödliga rader:

*O säg, vad är sanning? En gåva så dyr
som var människa längtar att få.
Sök i svindlande djup, där den glimmar
så ny,
eller högt över himmelens blånande sky;
det målet vi sträva att nå ...*

*Ja, säg vad är sanning? Den först är
och sist,
den är tidlös, beständig och rik.*

*Fast himmel och jord må försvinna
förvisst,
skall dock sanningen motstå all prövning
till sist.*

Guds sanning är evigt sig lik.¹

I en uppenbarelse som gavs genom profeten Joseph Smith i Kirtland i Ohio i maj 1833 sade Herren:

Det finns inget behov av att segla på utforskade hav i sökandet efter sanningens källa. För en kärleksfull himmelsk Fader har lagt ut kursen och gett oss en osviklig karta — lydnad!

”Sanningen är kunskapen om tingen som de är och som de var och som de kommer att vara ...

Sanningens Ande är av Gud ... Han [Jesus] mottog en fullhet av sanningen ...

och ingen människa mottar fullheten om hon inte håller hans bud.

Den som håller hans bud mottar sanning och ljus, tills hon är förhårligad i sanningen och vet allting.”²

Det finns inget behov för dig eller mig i den här upplysta tidsåldern, när evangeliets fullhet har återställts, att segla över outforskade hav eller färdas på omärkta vägar i sökandet efter sanningens källa. För en kärleksfull himmelsk Fader har lagt ut kursen och gett oss en osviklig karta — *lydnad!*

Hans uppenbarade ord beskriver uttryckligen de välsignelser som lydnad ger och den oundvikliga hjärtesor och vånada som åtföljer resenären som tar omvägar längs syndens och felstegens förbjudna stigar. Till en generation som anammat traditionen med djuroffer förkunnade Samuel djärvt: ”Lydnad är bättre än offer och hörsamhet bättre än det feta av baggar.”³

Profeterna, forntida och nutida, har känt till styrkan som finns i lydnad. Tänk på Nephi: ”Jag skall gå och göra det som Herren har befallt.”⁴ Eller Mormons vackra beskrivning av den styrka som Mosiahs söner hade:

”De hade blivit starka i kunskapen om sanningen, ty de var män med sunt förstånd, och de hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord.

Men detta är inte allt. De hade hängivit sig åt mycket bön och fasta, och därför hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, undervisade de med Guds kraft och myndighet.”⁵

Håll buden

I ett av sina första tal till kyrkans medlemmar under en generalkonferens gav president David O McKay

(1873–1970) oss vägledning för vår tid på ett mycket enkelt men ändå kraftfullt sätt: ”Håll Guds bud.”⁶

Sådan tyngd hade vår Frälsares budskap när han förkunnade: ”Ty alla som vill ha en välsignelse av mina händer skall följa den lag, och dess villkor, som fastställdes för just den välsignelsen så som de instiftades redan före världens grundläggning.”⁷

Mästarens gärningar ger trovärdighet till hans ord. Han visade uppriktig kärlek till Gud genom att leva ett fullkomligt liv, genom att hedra den heliga mission som var hans. Han var aldrig högmodig. Han var aldrig uppblåst. Han var aldrig illojal. Han var alltid ödmjuk. Han var alltid uppriktig. Han var alltid sann.

Han frestades av bedrägeriets mästare, ja, djävulen. Han var fysiskt svag och hungrig efter att ha fastat i 40 dagar och 40 nätter. Men när den onde kom till Jesus med det mest lockande och frestande erbjudandet var han ett gudomligt föredöme genom att vägra avvika från det han visste var rätt.⁸

När han ställdes inför vandan i Getsemane, när han uthärdade sådan smärta att hans svett var som stora blodsdroppar som föll ner på marken, exemplifierade han

den lydige Sonen när han sade: ”Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din.”⁹

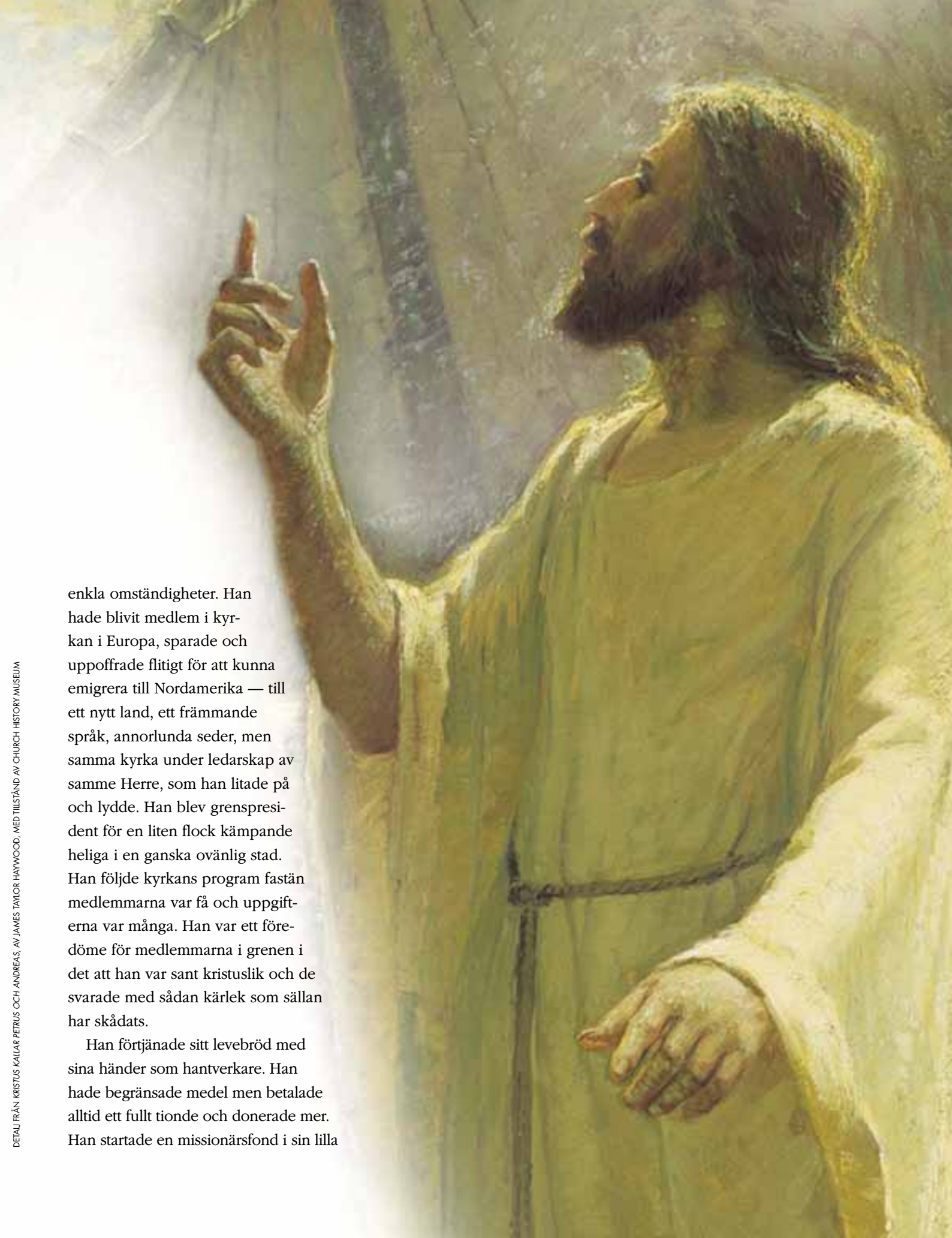
Vid Galileiska sjön sade Jesus till Petrus: ”Följ mig.” Till Filippus kom samma uppmaning: ”Följ mig.” Och till publiken Levi som satt vid tullhuset kom samma kall: ”Följ mig.” Också till en som kom springande efter honom, en som hade stora rikedomar, kom orden: ”Följ mig.”¹⁰ Och till dig och mig säger samma röst, samma Jesus: ”Följ mig.” Är vi villiga att lyda?

Lydnad är profeternas kännetecken men vi bör inse att den här källan till styrka finns tillgänglig för oss i dag.

Ett nutida exempel

En som väl hade lärt sig att lyda, som hade hittat källan till sanning, var en vänlig och uppriktig man i

Vid Galileiska sjön sade Jesus till Petrus: ”Följ mig.” Till Filippus kom samma uppmaning: ”Följ mig.” Och till dig och mig säger samma röst, samma Jesus: ”Följ mig.” Är vi villiga att lyda?

enkla omständigheter. Han hade blivit medlem i kyrkan i Europa, sparade och uppoftade flitigt för att kunna emigrera till Nordamerika — till ett nytt land, ett främmande språk, annorlunda seder, men samma kyrka under ledarskap av samme Herre, som han litade på och lydde. Han blev grenspresident för en liten flock kämpande heliga i en ganska ovänlig stad. Han följde kyrkans program fastän medlemmarna var få och uppgifterna var många. Han var ett föredöme för medlemmarna i grenen i det att han var sant kristuslik och de svarade med sådan kärlek som sällan har skådats.

Han förtjänade sitt levebröd med sina händer som hantverkare. Han hade begränsade medel men betalade alltid ett fullt tionde och donerade mer. Han startade en missionärsfond i sin lilla

gren och många månader var han den enda som bidrog. När det fanns missionärer i staden gav han dem mat, och de lämnade aldrig hans hus utan någon påtaglig donation till deras arbete och välfärd. Medlemmar från när och fjärran som var på genomresa i staden och besökte grenen fick alltid del av hans gästvänlighet och värme och reste vidare med insikt om att det hade träffat en ovanlig man, en av Herrens lydiga tjänare.

De som presiderade över honom fick hans respekt och hans mycket speciella omsorg. För honom var de Herrens representanter. Han var mån om deras fysiska välmåga och särskilt vädjande i sina böner — som han ofta bad — för deras välfärd. En sabbatsdag deltog några ledare som var på besök i grenen i inte mindre än ett dussintal böner tillsammans med honom i olika möten och under besök hos medlemmar. Ledarna lämnade honom i slutet av dagen, glada och andligt upplyfta, en sinnesstämning som stannade kvar under den fyra timmar långa bilturen i vintervädret. Nu, efter många år, värmer det anden och upplyfter hjärtat när den dagen blir ihågkommen.

Lärda män, erfarna män, sökte upp denna ödmjuka, olärda Guds man och ansåg sig lyckligt lottade om de fick tillbringa en timme med honom. Hans utseende var ordinärt. Hans engelska knagglig och något svårt att förstå. Hans hem var opretentiöst. Han hade ingen bil eller teve. Han skrev inga böcker och gav inga tjugiga predikningar och gjorde inget av det som världen vanligtvis uppmärksammar. Ändå trampade de trofasta upp en stig till hans dörr. Varför? Därför att de ville dricka vid hans sannings källa. De beundrade inte så mycket det han sade som det han gjorde, inte så mycket innehållet i predikningarna han gav som styrkan i livet han levde.

Vetskapen om att en fattig man regelbundet och glatt gav minst två tiondelar till Herren gav en tydligare insikt om tiondets verkliga innebörd. När man såg honom hjälpa hungriga och ge husrum åt främlingar visste man att han skulle göra samma sak för Mästaren. Att be med honom och få ta del av hans tilltro

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Du kan ta med en behållare med vatten och använda den som visuellt hjälpmedel. Återge berättelsen om Ponce de León och säg att "det finns en annan källa som innehåller ett mycket dyrbarare vatten, ja, det eviga livets vatten. Det är sanningens källa." Samtala med familjen om var och hur man hittar sanning och vad president Monson säger att vi behöver göra för att nå "sanningens källa". Bär ditt vittnesbörd om hur du har välsignats genom att vara lydig.

2. Läs från avsnittet "Håll buden" och samtala om president Monsons fråga "Är vi villiga att lyda?" Återge berättelsen i slutet av artikeln om den ödmjuka mannen. Hur välsignades andra av hans lydnad och villighet att följa Frälsaren? Be familjen fundera över och göra sådant som visar att de är villiga att tjäna Herren.

till gudomlig medling var att uppleva en ny form av kommunikation.

Det kan mycket väl sägas att han höll det första och största budet och det andra som liknar det,¹¹ att hans inre var fyllt av kärlek till alla människor, att han ständigt prydde sina tankar med dygd och att hans självtillit därför växte sig stark i Guds närhet.¹²

Denne man lyste av godhet och utstrålade rättfärdighet. Hans styrka kom av lydnad.

Den styrka vi innerligt väl söker för att kunna möta utmaningarna i en komplex och föränderlig värld kan bli vår när vi med fasthet och beslutsamt mod står och förkunnar som Josua: "Jag och mitt hus, vi vill tjäna HERREN."¹³ ■

SLUTNOTER

1. John Jaques, "O säg, vad är sanning", *Psalmer*, nr 184.
2. L&F 93:24, 26–28.
3. 1 Sam 15:22.
4. 1 Nephi 3:7.
5. Alma 17:2–3.
6. David O McKay, i Conference Report, apr 1957, s 8; eller *Improvement Era*, jun 1957, s 391.
7. L&F 132:5.
8. Se Matt 4:1–11.
9. Luk 22:42.
10. Matt 4:19; 9:9; Joh 1:43; se också Matt 19:16–22; Mark 2:14; Luk 18:18–22.
11. Se Matt 22:37–40.
12. Se L&F 121:45.
13. Josua 24:15.

Värt att vänta på

VALERIA SALERNO

När jag hade kommit till templet i Buenos Aires i Argentina tillsammans med ungdomarna i min församling för att utföra dop för de döda fick vi vänta några minuter i ett väntrum. Sedan bad tempeltjänarna oss att gå längs en korridor till ett område där det fanns flera stolar och vänta där igen.

Eftersom det var lördag hade många kommit till templet från hela Argentina. Vi satt tysta och väntade i två och en halv timme. Några mindre trevliga tankar formades i mitt sinne: "Hur kan de låta oss vänta så länge? Jag är trött, och tydligen skulle det ha varit bättre att inte komma för det här är slöseri med tid."

Jag ställde mig upp och började gå nerför korridoren. Efter en stund kom några tempeltjänare ut och sade: "Ungdomar, var inte otåliga. Jag förstår att ni har väntat länge, men vet ni vad? I andevärlden finns det miljontals människor som har väntat på det här ögonblicket i århundraden, och jag kan försäkra er om att de är mycket angelägna om att det ska bli deras tur. Bröderna döper och konfirmerar och de kan inte göra mer än de gör."

När han hade sagt det skämades jag. Jag insåg att jag var självisk eftersom jag inte ville ge några timmar för att hjälpa de människor som hade väntat i många år och som inte hade haft möjlighet, som jag hade haft, att höra talas om den sanna kyrkan och döpas på jorden.

Tempeltjänaren kom ut igen och började ropa ut namn från vår församling. En syster gav oss vita kläder som passade mer eller mindre. När vi hade klätt på oss kammade

hon tillbaka vårt hår och knöt om ett vitt band.

Sedan gick vi barfota till bänkarna i doprummet. Mattorna var så mjuka och djupa att det knappt kändes att vi gick på golvet.

När det blev min tur var jag lika nervös som om det hade varit mitt eget dop. Men tempeltjänarna var så snälla och de hade så mycket tålamod med var och en att det kändes fantastiskt.

När jag kom upp ur bassängen väntade en syster på mig med ett stort vitt badlakan och ett stort leende. Jag bytte kläder och gick in i ett annat rum där jag blev konfirmerad. Samma syster som hade gett mig badlakanet följde med mig och tackade mig för att jag var villig att utföra Herrens arbete.

När jag lämnade templet insåg jag att det hade varit en av de finaste upplevelserna i mitt liv. Templet är en helig plats, och Herrens Ande finns där och vägleder hans storslagna arbete. Det är värt att vänta på. ■

En *plats* där frid råder

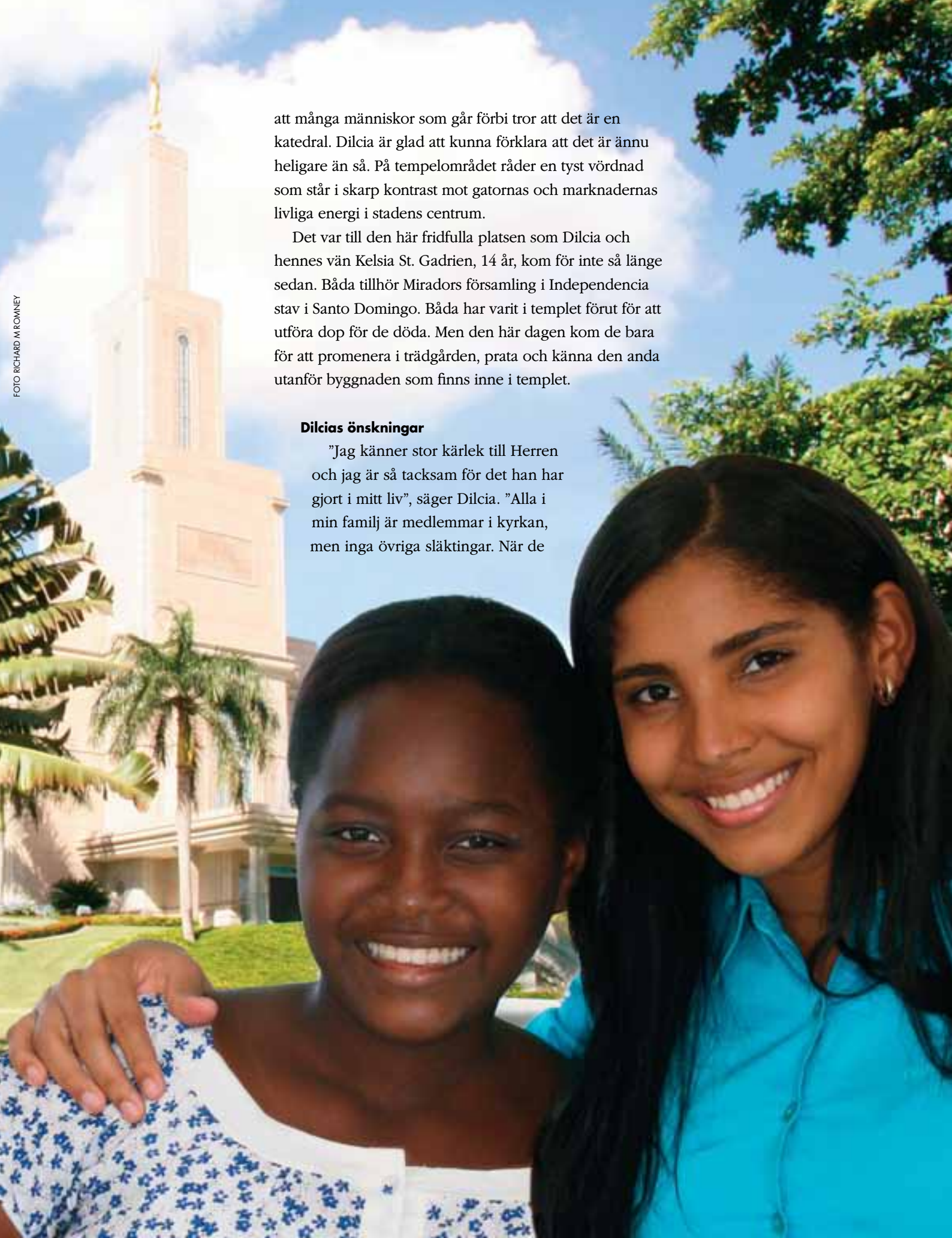
RICHARD M ROMNEY

Kyrkans tidningar

Dilcia Soto, 16 år, kommer fortfarande ihåg dagen då templet invigdes i hennes hemstad Santo Domingo i Dominikanska republiken: "Jag var bara nio år då, men jag sade: 'Wow! Ett tempel här!' Jag var van vid att se människor åka till andra länder för att beseglas och ingå förbund. Jag tänkte: 'Nu behöver min familj och jag inte åka till ett annat land eftersom vi har vårt eget tempel i närheten.'"

I dag står templet majestätiskt och högt i huvudstaden. Det är så slående med sin spira och välvårdade trädgård

För de här två unga kvinnorna i Dominikanska republiken är templet mycket mer än en vacker byggnad. Det är också en stark påminnelse om deras käraste förhoppningar och drömmar.

att många människor som går förbi tror att det är en katedral. Dilcia är glad att kunna förklara att det är ännu heligare än så. På tempelområdet råder en tyst vördnad som står i skarp kontrast mot gatornas och marknadernas livliga energi i stadens centrum.

Det var till den här fridfulla platsen som Dilcia och hennes vän Kelsia St. Gadrien, 14 år, kom för inte så länge sedan. Båda tillhör Miradors församling i Independencia stav i Santo Domingo. Båda har varit i templet förut för att utföra dop för de döda. Men den här dagen kom de bara för att promenera i trädgården, prata och känna den anda utanför byggnaden som finns inne i templet.

Dilcias önskningar

”Jag känner stor kärlek till Herren och jag är så tacksam för det han har gjort i mitt liv”, säger Dilcia. ”Alla i min familj är medlemmar i kyrkan, men inga övriga släktingar. När de

kommer hem till oss har jag alltid Mormons bok redo, för det kan bli en möjlighet att berätta om evangeliet för dem." Hon delar också med sig av evangeliet till sina vänner och "till alla som jag träffar som verkligen är intresserade". Och varje gång hon gör det säger hon att "jag känner Anden så starkt. Varje gång jag bär mitt vittnesbörd känner jag att kyrkan är sann på nytt."

Hon kommer ihåg en seminarielektion om frälsningsplanen. "Innan världen blev till var vi i ett stort råd i himlen, och vi valde att följa vår himmelske Fader och ta emot det offer som Jesus Kristus skulle göra för vår skull", säger hon. "Vår lärare sade att vi kan veta att vi lydde vår himmelske Fader *då* eftersom vi är här på jorden *nu* med kroppar av kött och ben. När han sade det

Dilcia citerar Första Korintierbrevet 3:16: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?"

visste jag att det var sant. När jag bad den kvällen grät jag och tackade Gud för den kunskapen."

Dilcia citerar Första Korintierbrevet 3:16: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?" "Om jag också är ett tempel", säger hon, "behöver jag vara lika ren och vacker som templet. Vilken underbar välsignelse det är att vara i den här kyrkan och att vara en dygdig ung kvinna!"

TEMPLET INOM OSS

"När vi besöker templet så ofta som avstånd och enskilda omständigheter tillåter, finns templet inom oss. Då befinner vi

oss alltid på en helig plats, hur besvärligt livet än är."

Äldste Lance B Wickman i de sjuttios kворum, "Stå på heliga platser", Nordstjärnan, jan 1995, s 82.

Hon säger att hennes största önskan är att få bo hos sin himmelske Fader igen en dag. "Jag är så tacksam över att han har gett oss templet så att vi kan göra allt vi behöver göra för att kunna återvända till honom", säger hon. "Det bästa sättet att tacka honom är att leva så som han ber oss att vi ska leva."

Dilcia säger: "Herren vill att vi kommer till hans hus, lär oss om honom och arbetar framåt mot en evighet med honom." Hon säger att hon tycker om att delta i dop för de döda eftersom "det är ett sätt att hjälpa dem som väntar på andra sidan slöjan, att göra något för dem som de inte kan göra själva".

Kelsias beslut

Kelsia håller med. "Våra förfäder behöver vår hjälp med att utföra arbetet och jag vet att de är tacksamma mot oss", säger hon. "Jag ser särskilt mycket fram emot att träffa min farmor som jag inte fick lära känna i det här livet. Vi ska se till att allt tempelarbete blir utfört för henne."

Det är mycket känslösamt att prata om templet för Kelsia. "Jag har bestämt mig för att fatta beslut som hjälper mig att bli besegrad till min familj", säger hon. "Vi måste respektera evangeliet och följa buden *al pie de la letra* [till punkt och pricka]", säger hon. "Vi gör det eftersom vi älskar vår himmelske Fader, och lydnad är hur vi visar vår tacksamhet mot honom."

Hennes familj blev medlemmar i kyrkan i december 2006, sex år efter det att hennes föräldrar hade flyttat till Dominikanska republiken från Haiti. "Jag är så tacksam för missionärerna som knackade på vår dörr. Det var underbart att känna Anden och lära sig om vår himmelske Faders plan för oss. Sedan evangeliet blev en del av vårt liv har familjemedlemmarna kommit mycket närmare varandra. Jag är tacksam för att Herren gav mig en familj som är så enig, även i svåra stunder. Tanken att vi har förmånen att bli besegrade för evigt känns som den största välsignelsen av alla."

Hennes föräldrar går på en tempelförberedande kurs just nu och det påminner henne om att

hon behöver förbereda sig för dagen när hon ska gifta sig i templet. "Det är mitt mål, att min framtida make och jag ska vara värdiga varandra och värdiga att bli en evig familj."

SANTIDAD AL SEÑOR
LA CASA DEL SEÑOR

De njuter av stillheten

De båda vännerna går förbi flaggstången där deras lands flagga vajar i vinden. "Till och med flaggan vid templet påminner oss om att vara trofasta", säger Dilcia. "Den är mer än bara färger. Den har mottot *Dios, patria, libertad* [Gud, land, frihet] och har ett kors och de tio budorden. Den påminner oss om att vårt land grundades av människor som trodde på Gud och att Gud fortfarande är viktig här."

De går också förbi ingången till templet där orden *Santidad al Señor, la Casa del Señor* (Helgat åt Herren, Herrens hus) står inskrivna ovanför dörren, som på alla tempel.

"När jag läser de orden fylls jag av ett starkt vittnesbörd om att de är sanna", säger Dilcia. "Jag kommer ihåg när jag kom hit med veckoträffsgruppen en kväll, bara för att vara på området. När vi var klara frågade biskopen vad vi kände här. Vi pratade om det och kom fram till ett svar bestående av ett ord: frid."

Och Kelsia och Dilcia går iväg med tankarna på det perfekta svaret ... perfekt eftersom templet är *platsen* där frid råder. ■

Du kan läsa mer om kyrkans ungdomar i Dominikanska republiken i "Räddningstjänst" i marsnumret 2009.

Templets välsignelser

Templet är en helig byggnad, en plats där viktiga, frälsande ceremonier och förrättningar utförs för att förbereda oss för upphöjelse.

ÄLDSTE ROBERT D. HALES
i de tolv apostlarnas kворum

Välsignelserna vi får genom tempelbegåvningen är lika viktiga för var och en av oss som dopet var.

Därför ska vi förbereda oss så att vi kan vara rena när vi besöker Guds tempel.

Möjligheten att komma till templet och ingå de heliga förbunden där är en av de största välsignelserna som finns tillgängliga för oss under jordelivet. Sedan, när vi har ingått de förbunden, visar vår lydnad mot förbunden varje dag vår tro, kärlek, hängivenhet och vår andliga förpliktelse att hedra vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Vår lydnad förbereder oss också för att bo hos dem i evigheterna. Templets frälsande förrättningar är viktiga för — och även själva kärnan i — den eviga planen för lycka.

Läran om templet

Templet är verkligen en plats där vi är ”i världen men inte av världen”. När vi är bekymrade eller har svåra beslut att fatta som tynger ner sinne och själ, kan vi ta våra problem till templet och få andlig vägledning.

Vi behöver få ett vittnesbörd om och en vördnadsfull känsla för att templet är Herrens hus. För att bevara templets helighet och inbjuda Anden att välsigna dem som kommer till det heliga

templet för sina förrättningar och förbund har vi fått lära oss att inget orent får komma in i templet. Vördnad i templet är en viktig faktor när det gäller att inbjuda Anden att vistas där, varje timme varje dag.

När jag var liten tog min far med mig ända från Long Island i New York till Salt Lake City för att promenera på tempelområdet, röra vid templet och samtala om hur viktigt templet var i mitt liv. Det var då jag bestämde mig för att jag en dag skulle återvända för att ta emot templets förrättningar.

Under historiens gång, i varje tidsutdelning, har Herren befallt profeter att låta bygga tempel så att hans folk kan ta emot templets förrättningar. Mose och israeliterna välsignades med ett bärbart tempel, tabernaklet, där det heliga förrättningsarbetet under moselagen utfördes — och dit Herren kom då och då för att samtala med Mose. Kung Salomo lät bygga ett vackert tempel i Jerusalem som senare förstördes. Sedan, under Kristi verksamhet, byggdes ett annat tempel i Jerusalem.

Vi lär oss i Mormons bok att Nephi byggde ett tempel "med Salomos tempel som förebild". (2 Nephi 5:16) Andra nephitiska profeter, bland annat Jakob och kung Benjamin, undervisade folket vid templet. (Se Jakob 1:17; Mosiah 1:18.)

Betydande nog kom Herren Jesus Kristus till templet när han visade sig för nephiterna år 34 e Kr. (Se 3 Nephi 11:1–11.)

Profeten Joseph Smith lärde: "Kyrkan är inte tillfullo organiserad, i dess rätta ordning, och kan inte bli det förrän templet är fullbordat, där platser skall finnas för utförandet av prästadörets förrättningar."¹

Templet i Kirtland var det första templet under de sista dagarna och spelade en viktig roll när det gällde återställelsen av prästadörets nycklar. Till följd av en bön fick Joseph Smith besök av Jesus i templet i Kirtland den 3 april 1836. (Se L&F 110.) Frälsaren visade sig i härlighet och tog emot templet i Kirtland som sitt hus. Vid det tillfället visade sig också Mose, Elias och Elia för att överlämna de prästadömsnycklar som de hade. Elia återställde beseglingsmaktens nycklar som Malaki lovat, så att vi kan få ta del av alla templets välsignelser i vårt liv.

Våra pionjärförfäder färdigställde templet i Nauvoo och utförde heliga förrättningar där. Templet i Nauvoo var det första templet där begåvningar och beseglingar utfördes. Detta visade sig vara till stor styrka för pionjärerna när de kämpade med svårigheterna under färden över slätterna till Sion i Saltsjödalen. De hade begåvats med kraft i det heliga templet. Make och hustru beseglades till varandra. Barn beseglades till sina föräldrar. Många av dem förlorade familjemedlemmar som dog längs vägen,

Mose och israeliterna välsignades med ett bärbart tempel, tabernaklet, där det heliga förrättningsarbetet under moselagen utfördes — och dit Herren kom då och då för att samtala med Mose.

men de visste att det inte var slutet för dem. De hade beseglats i templet för all evighet. Efter uppenbarelser som president Brigham Young mottagit byggde de heliga senare fler tempel västerut.

I dag finns det 130 tempel i verksamhet som gör att kyrkans trofasta medlemmar runtom i världen kan komma till Herrens hus och ta emot sina tempelförrättningar och ingå förbund med honom.

Tempels förrättningar

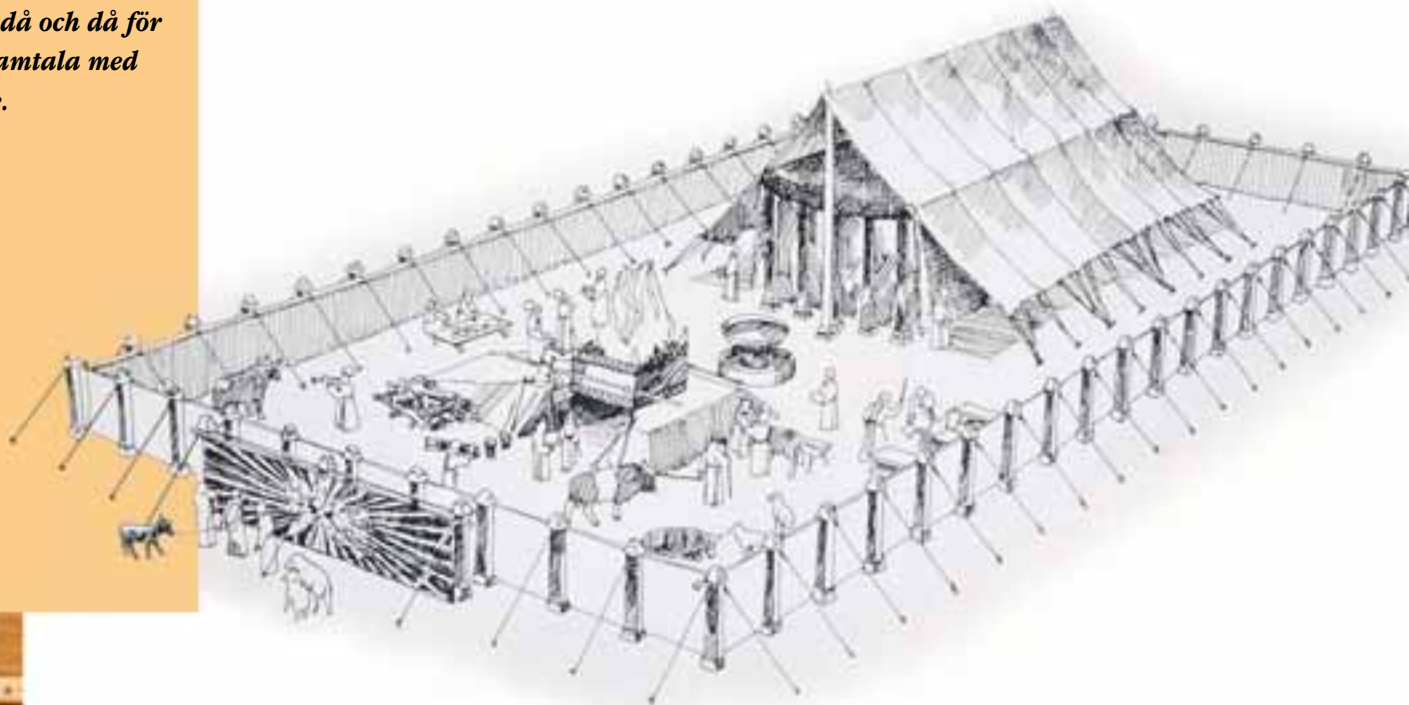
Templets främsta syfte är att tillhandahålla de förrättningar som är nödvändiga för vår upphöjelse i det celestialet riket. Tempelförrättningarna leder oss till vår Frälsare och ger oss de välsignelser som kommer till oss tack vare Jesu Kristi försoning. Templet är det bästa universitetet som människan känner till. Det ger oss kunskap och visdom när det gäller världens skapelse. Instruktionerna i begåvningen visar hur vi ska leva under

jordelivet. Betydelsen av ordet *begåvning* är "gåva". Förrättningen består av ett antal instruktioner om hur vi bör leva och av förbund vi ingår om att leva rättfärdigt genom att följa vår Frälsare.

En annan viktig förrättning är att beseglas för evigt i ett celestialet äktenskap. Det här äktenskapsförbundet gör att barn kan beseglas till sina föräldrar och att barn som föds inom förbundet blir en del av en evig familj.

Läran och förbunden lär oss: "Allt vad du beseglar på jorden skall vara beseglat i himlen, och allt vad du binder på jorden i mitt namn och enligt mitt ord, säger Herren, det skall vara bundet för evigt i himlarna." (L&F 132:46)

När ett par knäböjer vid altaret är jag som beseglar medveten om min roll som en Herrens representant. Jag vet att det som beseglas på jorden bokstavigt talat beseglas i himlen — och det kommer aldrig att brytas

om de som beseglas förblir trofasta och uthärdar till änden.

Jag har under årens lopp sett många par som har haft starka och livskraftiga äktenskap när de har förblivit trofasta mot förbunden de ingick i templet. De här lyckade äktenskapen har flera saker gemensamt.

För det första vet de enskilda personerna i de här paren vilka de är — söner och döttrar till Gud. De sätter upp som evigt mål att återigen leva hos vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. De strävar efter att lämna den naturliga människans sätt bakom sig. (Se Mosiah 3:19.)

För det andra känner de till läran och betydelsen av de frälsande tempelförrättningar och tempelförbunden och hur viktiga de är för att de ska uppnå eviga mål.

För det tredje väljer de att uppnå Guds rikes eviga välsignelser hellre än att eftersträva världens timliga och tillfälliga ägodelar.

För det fjärde inser sådana par att när de beseglas för tid och all evighet så har de valt en evig livskamrat — tiden för att uppvakta andra är över! Det finns inget behov av att leta längre!

För det femte tänker de här paren mer på den andre än på sig själva. Själviskhet kväver den andliga känsligheten. När de kommunicerar med Herren i bön så kommer de närmare varandra och inte längre bort från varandra. De samtalar med varandra så att småsaker inte tillåts bli stora saker. De pratar tidigt om hur de "sårats lite" utan större risk att förolämpa den andre. När så trycket i kokaren höjs och den börjar vissla så uppstår inga explosioner av bittra känslor. Det är så mycket bättre att släppa ut lite ånga innan locket flyger av tryckkokaren. De är villiga att be om ursäkt och förlåtelse om de har

sårat den de älskar. De uttrycker sin kärlek till varandra och kommer närmare varandra. De upplyfter och stärker varandra.

Templets välsignelser

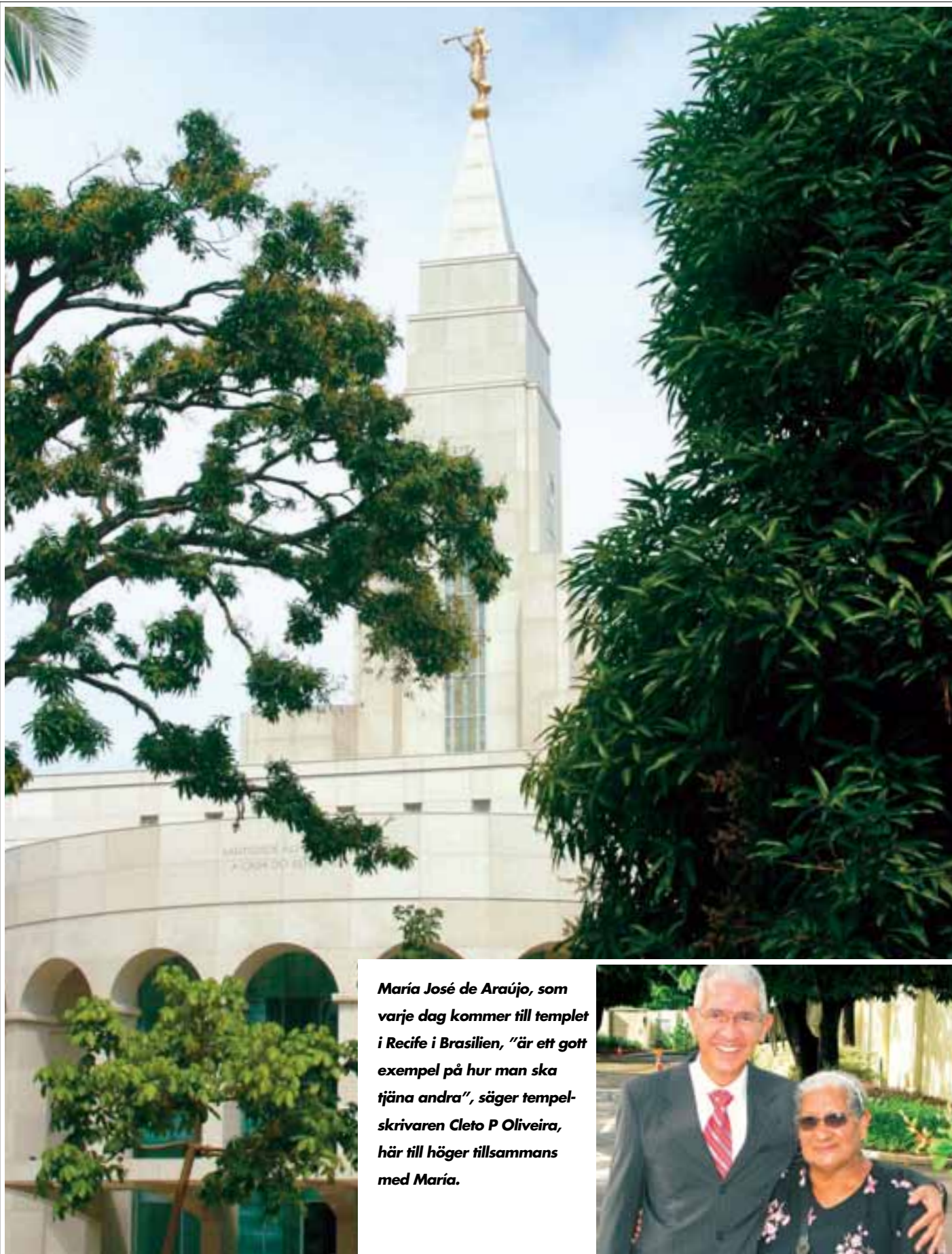
Templet är en helig byggnad, en plats där nödvändiga, frälsande ceremonier och förrättningar utförs för att förbereda oss för upphöjelse. Det är viktigt att vi har en säker förvisning om att vår förberedelse för att komma till det heliga huset och att vårt deltagande i de här ceremonierna och förbunden är några av de viktigaste händelserna vi någonsin får uppleva under vårt jordiska liv.

Vi kom frivilligt från vår himmelske Faders närhet till denna jordiska provotid med handlingsfrihet och visste att vi skulle få erfara motsatser i allting. (Se 2 Nephi 2:11.) Vårt mål är att ta på oss Guds hela vapenrustning och motstå de ogudaktigas brinnande pilar med trons sköld och Andens svärd (se L&F 27:15–18), att härda ut till slutet och att vara värdiga att leva i Gud Faderns och hans Son Jesu Kristi närhet i all evighet — att uppnå det som kallas evigt liv. ■

Från ett tal under ett andligt möte vid Brigham Young-universitetet den 15 november 2005. För hela texten på engelska, gå till <http://speeches.byu.edu>.

SLUTNOT

1. *History of the Church*, 4:603.

María José de Araújo, som varje dag kommer till templet i Recife i Brasilien, "är ett gott exempel på hur man ska tjäna andra", säger tempel-skrivaren Cleto P Oliveira, här till höger tillsammans med María.

Min förmån att få tjäna

MICHAEL R MORRIS

Kyrkans tidningar

Innan dörrarna till templet i Recife i Brasilien öppnas för ännu en dag av utförande av frälsande förrättningar går 70-åriga Maríá José de Araújo upp och förbereder sig för ännu en dag av osjälviskt tjänande.

För att komma till templet måste Maríá åka i en och en halv timme och med fyra olika bussar från sitt hem i Cabo de Santo Agostinho, söder om Recife på Brasiliens nordöstra kust. Men innan hon kan åka lagar hon mat och ordnar med annat åt en blind kusin som hon tar hand om i sitt hem.

”Maríá är ett gott exempel på hur man ska tjäna andra”, säger Cleto P Oliveira, tempel-skrivaren. ”Sedan templet invigdes i december 2000 har hon tjänat här varje dag som templet har varit öppet. Hon kommer till och med på helgdagar.”

Från sju på morgonen till tre på eftermiddagen tisdag till lördag arbetar Maríá i templets cafeteria. Hon diskar och gör sallader. Hon skulle arbeta mer, säger hon, men med den långa bussturen hem måste hon åka så tidigt att hon kommer hem innan det blir mörkt.

Broder Oliveira säger till Maríá att hon inte behöver komma till templet varje dag, men han erkänner att han skulle behöva två personer för att ersätta henne. ”Hon bara ler och säger att hon har vigtt sitt liv åt Herren”, säger han.

För Maríá är det en stor förmån att få tjäna i templet varje dag.

”Min Fader i himlen har välsignat mig med god hälsa och mitt mål är att fortsätta komma varje dag så länge som min hälsa tillåter”, säger hon. ”Jag har ingått ett förbund att helga alla mina talanger och förmågor åt att tjäna Herren. När jag kommer hem efter att ha tjänat i templet är jag inte trött. Herren har välsignat mig på det sättet.”

Tidigare, när Maríá verkade i församlingens släktforskningscenter i sex år så forskade hon i sin släktlinje. Sedan har hon under många lördagsmorgnar, innan hon börjar arbetet i cafeteria, utfört ställföreträdande tempelarbete för fyra generationer av sina kvinnliga förfäder. Hon har också fått arbete gjort för fyra generationer manliga förfäder.

När Maríá började släktforska tyckte hon att det var en omöjlig uppgift — särskilt när hon inte kunde fastställa namnen på två av förfäderna. Men en natt uppenbarades deras fullständiga namn för henne i en dröm. Först undrade hon om namnen kunde vara korrekta, men när hon sökte bland sin mors uppteckningar hittade hon namnen och kunde förena släktband som hon tidigare inte hade lyckats med. Hon tror att drömmen

kom som en välsignelse tack vare hennes ansträngningar att tjäna Herren och hans barn.

”Templet är mitt liv”, säger Maríá. ”De som inte kommer till templet går miste om en stor möjlighet och välsignelse. Genom att tjäna i templet lär vi oss templets verkliga innebörd och kraft.” ■

”De som inte kommer till templet går miste om en stor möjlighet och välsignelse”, säger Maríá José de Araújo.

Ett tempelbesökande folk

RYAN CARR
Kyrkans tidningar

Gary och Jennifer Tucker hade en dröm. De ville båda ha en evig familj. Men Jennifer hade nästan förlorat hoppet. Vägen mot att uppnå den drömmen går genom templet, något som Gary inte var redo för.

Sedan inspirerades deras biskop med en idé som skulle hjälpa paret Tucker — och många andra i Three Forks församling i Bozemans stav i Montana — att uppnå drömmen om en evig familj. För några år sedan var biskop Aaron Baczuk med på ett möte för biskopar och nyomvända i staven.

Områdessjuttion som presiderade frågade en ny medlem: "Har du varit i templet och utfört dop för de döda?" Det hade han.

Biskop Baczuk hade aldrig tänkt på att ta vuxna som inte fått sin begåvning till templet. Följande vecka bestämde han en tid i templet i Billings i Montana då vuxna medlemmar i församlingen skulle utföra dop för de döda. Tempelbesöket blev en succé och under månaderna som följde tog äldsterna och högprästerna i församlingen med sig fler vuxna som inte fått sin begåvning till templet. "Det visade sig bli en mycket andlig

*Släktforskning,
vänskapskon-
takter och dop
för de döda
inspirerar vuxna
medlemmar
att ta emot sin
tempelbegåvning.*

upplevelse för dem som stärkte deras önskan och beslut att ta emot sin begåvning", säger biskop Baczuk.

Förberedelser

För att förbereda sig arbetar de vuxna medlemmarna med biskopen för att bli värdiga att komma till templet. Sedan går de den tempelförberedande kursen. Intresset för kursen ökar dramatiskt efter det att de utfört dop för de döda. Att prata om templet på lektionerna är en sak, upptäcker de, men att faktiskt känna Herrens

ande i templet är något annat.

"Det är underbart att det finns en möjlighet att ta någon till templet som kanske inte är förberedd för ytterligare förbund men ändå kan få delta i förrättningarna", säger biskop Baczuk. "Jag tycker det överensstämmer med känslan som kyrkan försöker förmedla i häftet med förberedelser för templet: 'Kom till templet!'"¹

Äldstekvorumpresidenten i Three Forks församling, David Boyd, säger att när de kommer till templet och utför dop blir målet mer verkligt: "De börjar se att det finns en möjlighet för dem att ta emot sin begåvning.

Många av dem har inte ens varit på tempelområdet innan, så de här resorna för vuxna för att utföra dop ger medlemmarna den möjligheten.”

Många nyligen aktiverade medlemmar i församlingen utför dop för de döda innan de får sin begåvning. ”Det handlar inte om värdighet”, säger biskop Baczuk. ”Det handlar om att vara förberedd.” En del var värdiga och förberedda för att utföra dop men var inte mentalt eller andligt förberedda för att ingå begåvningens förbund.” För männen är det också ett tillfälle att förbereda sig för att ta emot melkisedekska prästadömet.

Släktforskning är också något som påskyndar tempelarbetet. Församlingsmedlemmar som Larry och Carolyn Isom arbetar i församlingens släktforskningscenter för att få fram hundratals släktnamn. De här tre

satsningarna — den tempelförberedande kursen, släktforskningen och resorna till templet — går hand i hand. De som släktforskar blir ivriga att få fram namn till dem som åker till templet. Medlemmarna som åker till templet blir ivriga att utföra tempelarbete för sina egna förfäder och för förfäderna till andra församlingsmedlemmar. Och genom att vara i templet får medlemmarna motivation att återvända till templet.

Under de senaste åren har 22 medlemmar i Three Forks församling gått den tempelförberedande kursen, och 14 av dem har börjat åka till templet regelbundet för att utföra dop för de döda. Och när kursen är över tar 13 av dessa 14 emot sin begåvning. Några av dem var ensamstående eller änkor/änkemän, men andra, som Gary och Jennifer Tucker, beseglades som familj.

Glada att vara vid templet i Billings i Montana dagen då de beseglades är Gary, Jennifer, Cody och Garrett Tucker.

Vänskapskontakter

Gary blev medlem i kyrkan 1992, några månader innan han och Jennifer gifte sig. Hon var redan medlem. Men eftersom Gary arbetade mycket och umgicks med fel vänner blev det svårt för honom att hålla sig aktiv i kyrkan, trots hustruns stöd. Han säger att han tillbringade många år med att "tugga tobak och svära".

När deras dotter Cody föddes försökte syster Tucker uppfostra henne i evangeliet genom att ta med henne till kyrkan fastän broder Tucker inte ville ha något material från kyrkan hemma. Han uppmuntrade familjen att gå till kyrkan men gick inte själv. När Cody fyllde åtta år döptes hon av en missionär, inte av sin pappa. Broder Tucker säger: "Jag är mycket glad över att jag var där, men jag ångrar verkligen att jag bara kunde titta på i stället för att delta."

Under de följande åren blev Gary aktiv i kyrkan med hjälp av vänskapskontakter. Jennifer brukade bjuda hem församlingsmedlemmar eller missionärerna på middag med baktanken

att de fick en chans att prata med Gary. Han är tacksam mot medlemmarna och missionärerna som hade gott inflytande på honom.

Dale Price, till exempel, var hemlärare åt Jennifers mor och lärde känna Gary och Jennifer på det sättet. När broder Price besökte broder Tucker pratade de först inte om evangeliet. De pratade om ett gemensamt intresse: jakt. Broder och syster Price satt också med broder och syster Tucker på församlingsaktiviteter, tog med mat till dem från sitt hemförråd när broder Tucker var arbetslös och gav dem honung som producerats av egna bin. Honung är familjen Tuckers favoritpålägg på rostat bröd. Den lilla gåvan skulle enligt broder Price förbättra relationen.

Små och enkla saker

Råd från stavspresidenten hjälpte också familjen Tucker. President David Heap bad stavsmedlemmarna att göra "sju små och enkla saker": (1) Läs skrifterna enskilt varje dag; (2) läs skrifterna minst fem dagar i veckan som familj; (3) be enskilda böner

Medlemmarna i Three Forks församling företar regelbundet den två och en halv timme långa resan till templet i Billings i Montana. Flera av dem som åker dit är vuxna som utför dop för de döda medan de och deras makar förbereder sig för att ta emot sin begåvning och bli beseglade.

varje morgon och kväll; (4) be familjebön varje morgon och kväll; (5) gå till kyrkan varje söndag som familj; (6) ha hemafton varje måndagskväll och (7) besöka templet varje månad.

Gary kunde se att de här sakerna skulle hjälpa hans familj komma närmare varandra — något som han gärna ville — så familjen Tucker började ha familjebön, skriftstudier och hemaftnar. Det här hjälpte Gary att förbereda sig för att vara mottaglig för biskopens inbjudan att förbereda sig för att komma till templet.

I januari 2006 var familjen Tucker med på en brasafton hemma hos biskopen. Biskop Baczuk tog Gary åt sidan och pratade med honom om templet. Där och då gav Gary biskopen sin dosa med tuggtobak så att den inte skulle fortsätta vara en frestelse för honom. Han hade många frågor till biskopen då och i senare intervjuer. Biskopen lade tonvikten på att Gary skulle följa förbunden han hade ingått i dopet så att han kunde vara värdig att ha Andens sällskap.

Paret Tucker började på den tempelförberedande kursen och Jennifer började åka till templet med församlingen varje månad för att utföra dop för de döda. Gary arbetade på att bli värdig att åka dit. Deras dotter Cody, som då var 11 år, var glad över att snart kunna åka till templet och utföra dop. När hon fyllde 12 år kunde Gary följa med henne till templet. Det var första gången någon av dem hade varit i templet.

Cody säger: "Det var underbart. Det är mycket fridfullt där. Pappa var där, så det gjorde det ännu mer speciellt." Gary säger att han kände en "otrolig frid och glädje den där första gången".

Följande söndag på den tempelförberedande kursen var Gary en annan människa. "Ett ljus hade tänts", säger syster Elna Scoffield som har hållit i kursen i flera år. Gary

VI BLIR ETT BÄTTRE FOLK

"Jag hoppas att alla kommer till templet regelbundet. Jag hoppas att era barn som är 12 år och äldre får möjlighet att komma till templet och döpas till förmån för de döda. Om vi är ett tempelbesökande folk blir vi ett bättre folk. Vi blir bättre fäder och makar, vi blir bättre hustrur och mödrar. Jag vet att ni är upptagna. Jag vet att ni har mycket att göra. Men jag lovar er att om ni kommer till Herrens hus så blir ni välsignade. Livet blir bättre för er."

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), "Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley", Ensign, jul 1997, s 73.

stannade kvar efter lektionen för att ställa frågor. Han hade känt Anden i templet och ville åka tillbaka — inte bara för att utföra dop utan också för att ta emot sin begåvning och få familjen beseglad till sig.

Månaden därpå åkte paret Tucker återigen till templet med biskopen och andra församlingsmedlemmar.

Övervinner svårigheter

Veckorna innan broder och syster Tucker fick sin begåvning och blev beseglade upplevde de en del motstånd från den onde. Gary gick framåt men han tvivlade fortfarande på om han var värdig att vara i templet. Deras dröm om en evig familj var nära, men kändes som om den var precis utom räckhåll. Paret Tucker visste att de behövde be tillsammans oftare och be om styrka. "Vi fick den i form av en

lugnande frid och försäkran om att allt ligger i Herrens händer", säger syster Tucker. "Hela vägen tills vi kom in i templet var hans lugnande Ande med hela familjen."

När Gary och Jennifer hade tagit emot sin begåvning knäböjde de i beseglingsrummet med sina barn Cody och Garrett, klädda i vitt. När sexårige Garrett såg sin mamma gråta sträckte han upp handen för att torka bort tårarna från hennes kinder. Gary och Cody grät också av glädje. Även beseglaren var känslös.

Paret Tucker säger att familjemedlemmarna nu har starkare relationer till varandra och kommunicerar bättre. Gary säger: "Vi är lyckligare. Min hustru och jag har kommit närmare varandra och våra barn ser det." Gary känner att han är ett bättre exempel för sina släktingar som inte är medlemmar i kyrkan och han hoppas att andra familjer i församlingen kommer att vilja ha samma välsignelser som Herren har gett familjen Tucker i templet. ■

SLUTNOT

1. Se *Förbered dig för det heliga templet* (häfte, 2003), s 1.

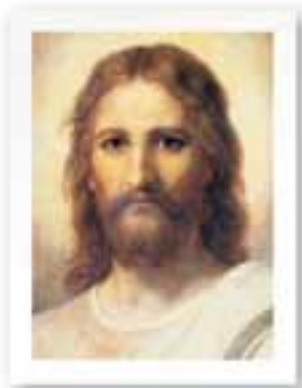
Den nya boken *Evangeliebilder*

I en prisvärd spiralbunden bok har nu kyrkans medlemmar tillgång till 137 färgbilder som de kan använda när de undervisar och lär sig om evangeliet.

MICHAEL G MADSEN

Utveckling av kyrkans kursmaterial

I president Thomas S Monsons kontor hänger en målning av Frälsaren av konstnären Heinrich Hofmann. Profeten säger att den här målningen uppmanar honom att göra det Frälsaren vill att han ska göra. Bilder kan ha ett starkt inflytande på var och en av oss, precis som den här målningen har på president Monson.

För att kunna erbjuda billiga bilder till medlemmarna som kan användas i lektioner i kyrkan och i hemmet har kyrkan producerat boken *Evangeliebilder* med 137 målningar och fotografier. De här bilderna kan användas

som komplement till lektioner, alltifrån kursen Evangeliets lära till samlingsstunden i Primär. De kan också användas under hemaftnar, skriftstudier, missionsarbete och hemlära- och besöksläraarbete.

Varje illustration i den här boken inbjuder till ett undervisningstillfälle — en möjlighet att återge en berättelse från skrifterna och undervisa om en princip. Till hjälp innehåller *Evangeliebilder* en lista som sammanlänkar bilder med motsvarande berättelser i skrifterna. När vi läser de här skriftställena fördjupas vår kunskap om händelserna och evangelieprinciperna som skildras på bilderna.

Här följer tre exempel på hur *Evangeliebilder* kan användas under en lektion:

1 Du kan inbjuda deltagarna att söka efter skriftställena som tillhör en viss bild. Be dem läsa skriftstället högt eller sammanfatta det när ni samtalar om bilden tillsammans.

2 Du kan be deltagarna beskriva vad de ser på bilden. Vilka evangelieprinciper undervisar bilden om? Hur kan vi tillämpa principerna i vårt liv i dag?

3 När du har undervisat om en evangelieprincip kan du inbjuda andra att leta efter bilder i *Evangeliebilder* som illustrerar den principen. Fråga deltagarna vad de känner när de tittar på bilden nu när de har samtalat om dess betydelse.

Låt oss under bön söka inspiration när vi studerar och undervisar om evangeliet. (Se L&F 42:14–17.) När vi gör det ger den Helige Anden oss andra tankar som är skraddarsydda för att uppfylla behoven för dem vi undervisar. Den nya boken *Evangeliebilder* är ett viktigt redskap som kan hjälpa oss att hjälpa andra att komma till Kristus och ta emot det eviga livets välsignelser. ■

KRAFT I VISUELLA HJÄLPMEDEL

"Lärare som vill öka elevernas förmåga att förstå och lära använder sig också av visuella hjälpmedel. De flesta människor lär bättre och minns längre när man introducerar begrepp med hjälp av bilder, kartor, ordgrupperingar eller med andra visuella hjälpmedel i stället för att bara tala om dem."

Undervisning: Den högsta kallelsten (2000), s 182.

HUR FÅR JAG TAG PÅ EVANGELIEBILDER?

1. Du hittar en elektronisk version på Internet på www.gospelart.lids.org.
2. Du kan köpa *Evangeliebilder* (artikelnr 06048 180) på distributionscentret.
3. I USA och Kanada kan du beställa boken på Internet på www.lidscatalog.com eller genom att ringa 1-800-537-5971.

DYGD

EN GYLLENE NORM

FYLL DINA TANKAR MED DYGD SÅ
FYLLS DITT LIV AV SJÄLVFÖRTROENDE.
(SE L&F 121:45.)

Stärk det uppväxande släktet

Undervisa om följande skriftställen och citat, eller, om så behövs, en annan princip som kan vara till välsignelse för systrarna ni besöker. Bär vittnesbörd om läran. Inbjud dem ni undervisar att berätta vad de har känt och lärt sig.

L&F 123:11: ”Det är ... en ofrånkomlig plikt som vi är skyldiga hela det uppväxande släktledet.”

Vad har jag för ansvar när det gäller det uppväxande släktet?

Äldste Neal A Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kvorum: ”Sparade av Herren till denna tid måste [det uppväxande släktet] nu bli bevarade av föräldrarna och förberedda för sin speciella stund i mänsklighetens historia! De har hållits tillbaka för att komma fram i den här tiden, men nu behöver de *fösas fram* för att uppfylla sin mission ...

Ungdomar är inte olika blivande medlemmar. Det finns kritiska ögonblick när deras själ börjar vända sig — mot Herren eller bort från honom. De här beslutsögonblicken kan inte alltid frammanas, men när de inträffar får de inte kastas bort. Ofta inträffar dessa ögonblick i stilla och vördnadsfulla samtal med föräldrar, far- eller morföräldrar, en biskop, en vuxen ledare eller en rättfärdig kamrat.” (“Unto the Rising Generation”, *Ensign*, apr 1985, s 8, 10)

Äldste Ronald A Rasband i presidentskapet för de sjuttios kvorum:

”Det uppväxande släktet förtjänar att vi gör allt vi förmår för att stödja och stärka dem i deras utveckling mot att bli vuxna ... I allt vi gör, vart vi än går, när vi träffar unga sista dagars heliga, behöver vi vara mer uppmärksamma på behovet att stärka, vårda oss om och ha ett gott inflytande på dem.” (Se ”Vårt uppväxande släkte”, *Liahona*, maj 2006, s 46–47.)

Hur kan jag stärka det uppväxande släktet?

President Gordon B Hinckley (1910–2008): ”Glöm aldrig att dessa små är Guds söner och döttrar och att ni har ett förmyndarskap för dem, att Gud var förälder innan ni blev föräldrar och att han inte har av sagt sig sin föräldrarättighet eller sitt intresse för sina små ... Uppfostra era barn i kärlek,

i Herrens tukt och förmaning. Ta hand om era små. Välkomna dem till era hem och uppfostra och älska dem av hela ert hjärta. Under åren som kommer kanske de gör sådant som ni inte vill att de ska göra, men ha tålmod, ha tålmod. Ni har inte misslyckats så länge som ni har försökt.” (“Den levande profetens ord”, *Nordstjärnan*, maj 1998, s 26–27)

Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident: ”Att fostra betyder att ägna sig åt, ta hand om och få att växa ... För att kunna fostra krävs organisation, tålmod, kärlek och arbete. Att genom fostran bidra till tillväxt är verkligen en mäktig och inflytelserik uppgift som kvinnor tilldelats.” (“Mödrar som vet”, *Liahona*, nov 2007, s 76, 77)

Barbara Thompson, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: ”Som systrar i Hjälpföreningen kan vi hjälpa varandra stärka familjen. Vi har möjlighet att tjäna på många sätt. Vi kommer hela tiden i kontakt med barn och ungdomar som kanske behöver just det som vi kan erbjuda. Ni äldre systrar har många goda råd och stor erfarenhet som ni kan dela med er av till yngre mödrar. Ibland säger eller gör en ledare i Unga kvinnor eller Primär precis det som behövs för att bekräfta något som en förälder försöker undervisa om. Och vi behöver inte någon särskild kallelse för att hjälpa en vän eller granne.” (“Jag styrker dig, jag hjälper dig”, *Liahona*, nov 2007, s 117) ■

Tjänandets välsignelser

Kyrkans medlemmar välsignar liv och stärker vittnesbörd när de försöker ta efter Frälsarens exempel när det gäller att tjäna andra.

President Thomas S Monsons exemplariska tjänande är välkänt bland medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. I över sex årtionden har han sträckt sig ut mot behövande människor. Han har gett tröst och frid till otaliga personer och personligen hjälpt sjuka och nödlidande.¹

”Det finns idag hjärtan att glädja, det finns handlingar att utföra — ja, dyrbara själar att frälsa”, har president Monson sagt. ”De sjuka, de trötta, de hungriga, de frusna, de sårade, de ensamma, de gamla, de hemlösa, alla ropar efter vår hjälp.”²

I sitt tjänande har president Monson visat skillnaden mellan att *administrera* och att *tjäna*. Kyrkans medlemmar *administrerar* program och förrättningar, men de *tjänar* personer genom att visa kärlek och vara till hjälp. President Monson har i sitt tjänande efterliknat Frälsaren, som inte kom för att bli betjänad utan för att tjäna. (Se Mark 10:45.)

Som de fyra följande berättelserna visar, välsignar kyrkans medlemmar som går och "gör som han" (se Luk 10:37) andra, kyrkan och sig själva.

Samarit med pannkakssmet

Återhämtningen från en mindre operation gick inte så lätt som jag hade letts till att tro. Men som församlingens hjälpföreningspresident kände jag att jag skulle hjälpa andra och inte be andra om hjälp. På måndagsmorgonen, tre dagar efter operationen, var jag tvungen att få upp sju barn och få dem klara för skolan. Jag undrade om jag var tvungen att låta min äldsta dotter vara hemma och hjälpa mig ta hand om minstingen.

Medan de här tankarna for genom huvudet ringde

dörrklockan. Vickie Woodard, min första rådgivare och goda vän, hade kommit för att hjälpa till. Hon sade att hon var där för att göra pannkakor. Hon hade en skål pannkakssmet med sig och frågade var hon kunde hitta en stekpanna. Barnen var överförtjusta.

Efter frukosten skickade Vickie iväg barnen till skolan, städade upp och tog minstingen med sig hem tills det var dags för honom att sova middag. När jag senare frågade vem som tog hand om hennes små barn så sade hon att hennes make hade tagit några timmar ledigt från jobbet så att hon kunde hjälpa mig.

Vickies och hennes makes tjänande den dagen gjorde att jag kunde samla krafter vilket bidrog till mitt tillfrisknande.

Beverly Ashcroft, Arizona, USA

Mot en av dessa mina minsta

En dag när jag var ensam hemma med min yngste son snubblade jag på ett trappsteg och ramlade. Resultatet blev en ihållande buksmärta som höll i sig i flera dagar, så jag gick till en läkare.

Jag var gravid och proverna visade att moderkakan hade lossnat. Det tillståndet krävde fullständig vila, annars kunde jag förlora barnet.

Jag var orolig eftersom vi hade tre små barn och vi hade inte råd att betala för att få hjälp. Men systrarna i grenen hörde talas om mitt tillstånd och kom för att hjälpa till, utan att ha blivit ombedda. De organiserade sig i tre grupper som hjälpte mig på morgonen, eftermiddagen och kvällen.

De kom och diskade, strök, lagade mat, städade och hjälpte barnen med läxorna. En syster som heter Rute, som döptes medan jag låg till sängs,

blev välkänd hemma hos oss. Hon var sjuksköterska och hjälpte mig på kvällen och gav mig nödvändiga sprutor.

Jag behövde inte be om något, de här systrarna förstod vilka behov jag hade och tog hand om allt. När de hade mer hjälp än vad som behövdes brukade en syster sitta och prata med mig. De fortsatte så i tre månader.

De här systrarna gav mig styrka, kärlek och visade hängivenhet. De gav av sin tid och sina talanger. De gjorde uppoffringar för att kunna vara där. De bad aldrig om något i gengäld. De visade kärlek och tjänade. De följde Herrens exempel som lärde oss: "Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig." (Matt 25:40)

Enilze do Rocio Ferreira da Silva, Paraná, Brasilien

Ta bara med deras kläder

När min make Brandon var i Orlando i Florida i affärer vaknade han en natt med hög feber och hade svårt att andas. Han ringde efter en ambulans som tog honom till sjukhuset där man konstaterade att han hade en svår lunginflammation.

Eftersom Brandons och mina söner var små kunde jag inte genast lämna hemmet i Pennsylvania och åka till Florida. Jag ringde till Brandon varje dag och hoppades han skulle bli bättre och kunna komma hem till oss.

Men Brandon blev sämre. När en sjuksköterska på sjukhuset uppmanade mig att komma till sjukhuset så fort som möjligt funderade jag över vem som skulle kunna ta hand om våra pojkar.

Min mamma tog ledigt från jobbet och sade att hon skulle komma så fort hon kunde, men flyget jag behövde åka med gick innan hon skulle komma. Jag ringde några vänner för att se om de kunde ta hand om pojkarna tills mamma kom. En vän från Hjälpföreningen, Jackie Olds, sade att hon gärna skulle ta hand om dem.

"Ta bara med deras kläder och blöjor", sade hon, "så tar jag hand om dem så länge som du behöver vara borta."

Jag började protestera eftersom den här systemen, med tre egna barn, var mycket upptagen, men hon insisterade. När jag lämnade pojkarna hemma hos henne lite senare tröstade

hon mig med orden: "Oroa dig inte för dem. Ägna dig i stället åt Brandon så att han blir bättre och ta hem honom. Jag har tagit hand om småbarn förr."

Jag förstod då att pojkarna skulle vara trygga, glada och väl omhändertagna, vilket de blev. Jag kunde vara med min make som var mycket dålig när jag kom till sjukhuset. Men efter några dagar hade han blivit så pass bra att han kunde åka hem.

Jag är tacksam för min goda vän som hjälpte mig — mycket mer än vad jag skulle ha bett om — och tjänade mig i nödens stund.

Kelly Parks, Pennsylvania, USA

Tjänande vid sängkanten

Broder Anderson, den dynamiske 35-årige presidenten för Unga män i församlingen, var den sortens ungdomsledare alla beundrade: återvänd missionär, fembarnspappa, egen företagare, ung i sinnet. Men nu hade han fått leukemi. Efter att ha fått höra nyheten av biskopen, Ryan Hill, satte prästkvorumets första assistent igång och ringde till alla aktiva och mindre aktiva präster i kvorumet.

"Vi ska åka till sjukhuset och

besöka broder Anderson. Vi behöver alla. Kan du komma?" sade han till alla han ringde till.

"Jag är inte säker på om jag kan komma", sade en präst. "Jag kanske måste jobba."

"Då väntar vi tills du har slutat jobba", svarade Ryan. "Det här är något vi måste göra tillsammans."

"Okej", sade kvorummedlemmen. "Jag ske se om jag kan byta skift med någon."

Alla elva prästerna kom till sjukhuset. De som var mindre aktiva och de som aldrig missade ett söndagsmöte var där. Tillsammans skrattade och grät de och bad och gjorde upp planer för framtiden. Under de följande månaderna schemalade de olika tider för att komma och massera broder Andersons fötter när han hade dålig blodcirkulation. De turades om

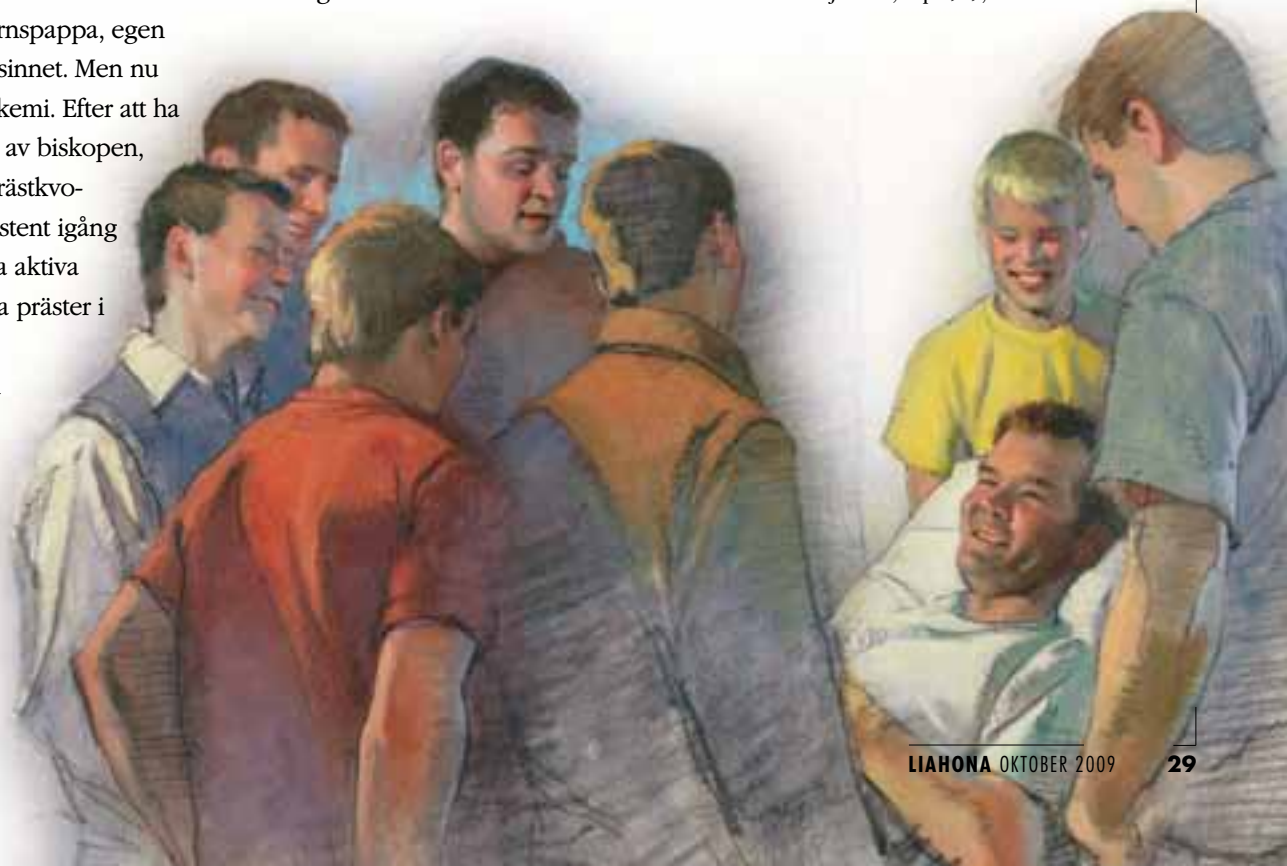
att donera blodplättar under tvåtimmarspass så att han bara skulle få deras blod. De körde till och med tre mil på skolbalskvällen med sina träffar (bland annat två unga kvinnor som inte var medlemmar i kyrkan) till honom på sjukhuset så att han kunde få ta del av deras skolupplevelser.

Under sina sista dagar uppmanade broder Anderson dem att verka som missionärer, gifta sig i templet och hålla kontakt med varandra. Många år senare, när de hade kommit hem från sina missioner, gift sig i templet och börjat bilda familj, mindes de fortfarande de livsavgörande upplevelserna de hade när de tjänade tillsammans med sin älskade ledare. ■

Norman Hill, Texas, USA

SLUTNOTER

1. Se Quentin L Cook, "Ge akt på profeternas ord", *Liahona*, maj 2008, s 49–50.
2. Thomas S Monson, "Din väg till Jeriko", *Nordstjärnan*, sep 1989, s 6.

Jag?

ÄLDSTE DANIEL L JOHNSON

i de sjuttios kvorum

En egenskap som utmärker Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är att den har obetalda herdar. Vi har inget betalt prästerskap i kyrkans församlingar, grenar, stavar eller distrikt. I stället är det medlemmarna själva som tjänar varandra.

Varje medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har fått kallelsen att vara en herde i Israel.

”Medlemsherdar” verkar i biskopsråd och grenspresidentskap, som prästdöms- och biorganisationsledare, som kamrerer och sekreterare, som lärare av alla de slag — bland annat som hem- och besökslärare — och i otaliga andra egenskaper.

Obetalda herdar har flera saker gemensamt. Var och en har får att nära, uppmuntra och tjäna. Var och en är kallad av Herren genom hans utvalda tjänare. Var och en är ansvarig inför Herren för sitt förvalterskap som herde.

Sök efter de borttappade fåren

Joseph Serge Merilus lämnade hemlandet Haiti vid 19 års ålder och flyttade till Dominikanska republiken 1980 för att söka arbete. Arton månader senare kom han tillbaka till Haiti, blev förälskad och återvände till Dominikanska republiken med sin nyblivna hustru Marie Reymonde Esterlin.

En herde i Israel?

När de påbörjade sitt liv som gifta tillsammans i det nya landet upplevde Joseph en andlig hunger. Han och Marie besökte flera kyrkor i ett försök att stilla hungern, men som kreoltalande haitier i ett spansktalande land hade de svårt att förstå och göra sig förstådda. Så småningom träffade de två missionärer från Jesu Kristi kyrka som inbjöd dem att komma till kyrkan. När Joseph och Marie hade varit med på ett flertal möten höll missionärerna tålmodigt lektionerna på spanska för dem och de döptes i september 1997.

Joseph kallades att verka i Söndagsskolans presidentskap, sedan som rådgivare i grenspresidentskapet och senare som grenspresident. Men på grund av en serie missförstånd och sårade känslor, mycket till följd av dålig kommunikation, blev Joseph, Marie och deras fem barn inaktiva och glömdes till stor del bort av de lokala medlemmarna i kyrkan.

Under de följande sju åren fick paret ytterligare fyra barn och välkomnade två syskonbarn från Haiti till sitt hem. Efter hårt arbete kunde Joseph prata spanska och engelska flytande och började undervisa i engelska och kreolfranska i ett företag på orten.

I augusti 2007 kom två prästadömsledare, i ett sökande efter Herrens förlorade får, hem till familjen. De upptäckte att Joseph och Marie fortfarande hade ett vittnesbörd om evangeliet fastän de inte hade kommit till några möten på sju år. Ledarna inbjöd familjen att komma tillbaka till kyrkan, vilket de gjorde redan nästa dag — alla 13. De har kommit ända sedan dess.

I dag är Joseph grenens missionsledare i Barahona, som ligger i sydvästra delen av Dominikanska republiken. Hans två äldsta söner verkar också som grensledare och hans syskonbarn, en nyligen ordinerad äldste, är Unga mäns president. Nyligen reste familjen till templet där de beseglades som en evig familj.

Tänk, tretton förlorade får har nu hittats tack vare att två medlemsherdar var villiga att söka upp, vårda sig om och föra den här familjen tillbaka till Herrens fålla. De leddes till det här hemmet precis som du och jag blir ledda när vi söker efter de förlorade fåren som vi har ansvar för.

Jag har varit vittne till och varit med på tusentals "herdebesök". Jag vittnar om det underbara utgjutandet av Anden som åtföljer dem. Jag har sett många förlorade får komma tillbaka och har känt glädjen som kommer när de välkomnas tillbaka till fållan. Jag har sett hjärtan beröras, välsignelser uttalas, tårar flöda, vittnesbörd bäras, böner uppsändas och besvaras och kärlek uttryckas. Jag har sett liv förändras.

Jag har varit vittne till och deltagit i tusentals besök hos mindre aktiva medlemmar. Jag vittnar om det stora utgjutandet av Anden som åtföljer dem.

De svaga stärkte ni inte, de sjuka botade ni inte, de sårade förband ni inte, de som drivit vilse förde ni inte tillbaka, de förlorade sökte ni inte upp ...

Över hela landet är mina får kringspredda utan att någon frågar efter dem eller söker upp dem ...

Så säger Herren, HERREN: ... Jag ... skall utkräva mina får ur deras hand." (Hes 34:2, 4, 6, 10)

I många avseenden har vi blivit en kapellbaserad kyrka. Vi anstränger oss mycket för att ge andlig och känslomässig näring till dem som kommer till kyrkan, men hur är det med dem som har irrats sig bort från kapellet?

Om jag har fått en kallelse att verka i kyrkan så har jag får som jag har ett högtidligt ansvar att hjälpa och tjäna. Som lärare, till exempel, är jag inte bara herde för dem som kommer till mina lektioner utan också för dem som inte kommer. Jag har ansvaret att söka upp dem, bli bekant med dem, vara deras vän, avhjälpa

deras behov och föra dem tillbaka till fällan.

Led dem tillbaka

Som medlemsherdar är det viktigt att komma ihåg och begrunda lärdomarna i Lukasevangeliet 15. I det kapitlet återgav Herren liknelsen om det återfunna fåret, det återfunna myntet och den återfunne sonen. Alla tre handlar om sådant som gått

Ta hand om hjorden

Någon gång mellan 592 och 570 f Kr talade Gud till sin profet Hesekiel angående försumliga herdor. På grund av försummelsen hade hjorden skingrats. Om de här herdarna sade Herren:

"Du människobarn, profetera mot Israels herdor, profetera och säg till dem: Så säger Herren, HERREN: ... Skulle inte herdarna ta hand om hjorden? ...

förlorat men som blev återfunnet. I liknelsen om det återfunna fåret frågar Herren:

”Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det?

Och när han har funnit det, blir han glad och lägger det på sina axlar.

När han sedan kommer hem, samlar han sina vänner och grannar och säger till dem: Gläd er med mig! Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat.

Jag säger er: På samma sätt blir det glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig — inte över nittionio rättfärdiga som ingen omvändelse behöver.” (Luk 15:4–7)

I liknelsen var det bara ett får som irrade sig bort och gick förlorat, men det är sällan fallet i våra församlingar och grenar. Men liknelsen är lika tillämplig oavsett hur många får som har irrat sig bort från fållan.

I liknelsen ges ingen indikation om hur lång tid återhämtningsprocessen tog. I vårt herdearbete återvänder vissa får efter ett enda besök medan det krävs årtal av ihärdig och mild uppmuntran för andra.

Under arbetet med att föra tillbaka våra bröder och systrar får vi inte glömma att de får som vi för tillbaka till fållan är dyrbara för Herren.¹ Han känner var och en av dem personligen. Han älskar var och en av dem med fullkomlig kärlek. Eftersom de tillhör honom så vägleder och inspirerar han oss i det vi ska säga om vi ber och sedan lyssnar på Andens röst. Genom den Helige Andens kraft reagerar många positivt när vi uppriktigt och ödmjukt sträcker oss ut mot dem.

Må vi komma ihåg det ansvar vi har som herdar så att vi kan avlägga god räkenskap inför Herren angående vårt förvalterskap över de får som han har tilldelat var och en av oss. ■

SLUTNOT

1. Se ”Herren om fåren sig vårdar”, *Psalmer*, nr 153.

VAKA ÖVER FÅREN

”Vi är fåraherdar som vakar över Israel. De hungriga fåren ser upp till oss, redo att matas med livets bröd ... Vår uppgift är att nå ut till dem som av någon anledning behöver vår hjälp.”

President Thomas S. Monson, ”Trogna vår plikt mot prästdömet”, *Liahona*, nov 2006, s 57–58.

”I min familj är jag den yngsta, många är yngre än mina syskon. Jag känner mig alltid utanför mina syskons aktiviteter och samtal. Vad kan jag göra för att förbättra vår relation?”

Den här svårigheten kan vara en möjlighet att låta dina syskon få veta att du vill vara mer delaktig i deras liv. De kanske inte vet att du känner dig utanför. Du bör också prata med dina föräldrar om det här. De har säkert några bra förslag.

Föreslå olika aktiviteter som du kan göra tillsammans med dina syskon och fundera ut ämnen som du kan prata med dem om. Ha deras scheman och intressen i åtanke när du planerar sätt att tillbringa tiden med dem. När du lyssnar på dem och visar intresse för deras aktiviteter förbättras inte bara din relation till dem utan du lär dig också något. De går igenom sådant som du kanske kommer att gå igenom om några år.

Tänk på hur viktig familjen är i vår himmelske Faders plan. Om du ber till honom om hjälp så kan han inspirera dig med tankar om hur du kan förbättra din relation till dina syskon. Ha mod nog att följa de maningar du får.

Prata med dem

I min familj är jag också många år yngre än mina syskon, men jag har upptäckt att mina syskon vill lära känna mig lika mycket som jag vill lära känna dem. Dina syskon blir förmodligen glada om du ringer dem bara för att prata en stund eller föreslår att ni ska gå ut på lunch någon gång. Berätta för dem vad som händer i ditt liv. Det betyder mycket för dem att du känner dig så pass väl till mods att du kan berätta om dina tankar och känslor för dem. Prata också med dem om sådant som är andligt. Det hjälper dig att inte bara komma närmare dem utan också att komma närmare din himmelske Fader.

Kelsey H, 16 år, Alberta, Kanada

Var ett gott exempel

Jag har också upplevt den här svåra situationen. Jag tror det bästa vi kan göra är att vara ett exempel för våra äldre bröder och systrar. På så sätt kan kärlek och frid råda mellan oss. Vi bör tala om för dem hur mycket vi älskar dem, och vi bör försöka vara eniga som familj. Förr eller senare inser de hur mycket vi älskar dem. Jag vet att allt det här reder ut sig steg för steg.

Ádám B, 16 år, Győr-Ménfőcsanak, Ungern

Tillbringa tid tillsammans

Ibland är det svårt att få tid att vara med äldre bröder och systrar på grund av skolan och andra dagliga aktiviteter. Men gå bara och prata med dem när du har tid och berätta hur din dag var och ta reda på hur de har det. Om du har problem med något kan du fråga efter deras åsikt så att de vet att du värdesätter deras förslag. Behandla dem som du vill att de ska behandla dig. Ni kan spela spel och tillbringa tid tillsammans — det är till stor hjälp. Du bör också tala om för dem hur mycket du älskar dem. Men viktigast av allt är att be. Din himmelske Fader hjälper dig alltid.

Katherine M, 14 år, Idaho, USA

Behandla dem vänligt

Som yngst i min familj känner jag mig ibland utelämnad från mina syskons aktiviteter och samtal, och det gör ont.

Men när jag tänker på Jesus Kristus inser jag att mina familjemedlemmar och jag kan stärka och uppmuntra varandra tack vare att vi har gemensamma värderingar. Behandla alla med vänlighet och värdighet. Visa intresse för dem och låt dem veta att du bryr dig om dem.

Joseph M, 16 år, Leyte, Filippinerna

Gläds åt varje ögonblick ni har tillsammans

Ibland känner jag mig bortglömd eftersom mina systrar har sina egna aktiviteter, precis som mina föräldrar. Med tiden har jag förstått att de alla älskar mig och att det inte handlar om att de inte vill vara med mig utan att det

finns en tid för allting. Det är viktigt att glädjas åt varje stund du kan tillbringa tillsammans med dem. Skratta, var vänlig och tillgiven, och visa framför allt din kärlek till dem. Det är viktigt att du ber din himmelske Fader hjälpa dig att komma närmare dina bröder och systrar. Han hör din bön och hjälper dig.

Roberto S, 18 år, Santiago, Chile

Ta dig tid att prata

Jag är den yngsta av sju barn. När jag var yngre kände jag mig utanför, men jag insåg också att de verkligen älskar mig, mer än jag trodde. Du kanske inte kan relatera till dem just nu, men de bästa stunderna jag har haft med mina syskon är när vi har pratat. Jag insåg att de litade mycket på mig, och så är det fortfarande. För att få prata med dem försökte jag hjälpa dem med deras plikter, vara vänlig mot dem, undvika att bli arg på dem och samarbeta med dem så att de kunde hjälpa mig. Det hjälpte mig att känna mig involverad och älskad.

Maria H, 19 år, Mexico City, Mexico

NÄSTA FRÅGA

“Vad innebär det att alltid ‘stå som vittnen om Gud’ (Mosiah 18:9)?”

Skicka ditt svar så att vi har det senast den 15 september 2009, till:

**Liahona, Questions & Answers
11/09**

**50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA**

Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Brev kan komma att förkortas eller förtydligas.

Ta med följande information och tillstånd i ditt e-postmeddelande eller brev:

FULLSTÄNDIGT NAMN

FÖDELSEDATUM

FÖRSAMLING (ELLER GREN)

STAV (ELLER DISTRIKT)

Jag ger tillstånd att trycka svaret och fotografiet:

UNDERSKRIFT

FÖRÄLDERS UNDERSKRIFT (OM DU ÄR UNDER 18 ÅR)

FÖRSÖK ATT ÄLSKA DEM MER

“Det är troligt att några av er inte alltid kommer överens med era bröder och systrar. Tänk på att fastän du bråkar och dividerar med dem så är de mycket viktiga för dig. Förhoppningsvis blir de dina bästa vänner en dag.

Vi bör behandla våra familjemedlemmar med kärlek, inte bara för att det är ett bud att vi ska älska varandra utan för att det är vägen till lycka. Om du har problem med någon är det bästa sättet att lösa problemet inte att försöka få den andra personen att ändra sig utan att försöka älska honom eller henne mer.”

Äldste Cecil O Samuelson Jr i de sjuttios kvorum, “Friend to Friend”, Friend, jun 1996, s 6.

Ful ankunge eller majestätisk svan? Det är upp till dig!

Du är en utvald son eller dotter till Gud. Välj att leva upp till den gudomliga potential som finns inom dig.

ÄLDSTE ERROL S PHIPPEN

Verkade som områdessjuttio mellan 2004 och 2009

När jag var liten minns jag att min mamma läste "Den fula ankungen" av Hans Christian Andersen för mig. Kanske var det för att jag var blyg och inte kände att jag passade in, men minnet och budskapet i den sagan har alltid stannat kvar hos mig.

I den version jag minns väntar en ankmamma tålmodigt på att hennes ägg ska kläckas och de små ankungarna ska komma ut. Det dröjde inte länge förrän de ulliga gula ankungarna kom ut till ankmammans glädje. Men det fanns ett något större ägg som inte hade kläckts än. Mamman och ankungarna väntade och tittade. När ägget kläcktes till slut såg de gula ankungarna att den nya familjemedlemmen såg annorlunda ut. De samlades runt honom och förkunnade för sin mor och far: "Han är inte som oss. Han är ful." De lämnar honom ensam i boet och simmar iväg. Den fula ankungen vandrar bort från boet och

försöker gömma sig. Alla möten han får uppleva är negativa och gör honom missmodig. Han tänkte ofta för sig själv: "Alla hatar mig för att jag är ful."

Sedan skedde ett underverk. Han ser andra som ser ut och gör precis som han! Han blir vän med dem och de tar honom till

sin mamma och frågar: "Mamma, mamma, vi har hittat en lillebror! Kan han stanna hos oss för evigt?" Den vackra, graciösa svanmamman virar sina vita vingar runt den fula ankungen och säger med mild röst: "Du är inte alls någon ankunge! Du är en liten svan, och en dag blir du kung över dammen."

Jag älskade att höra den sagan som liten. Jag insåg inte att det jag lärde mig av den skulle hjälpa mig igenom min svåra tonårstid. Jag döptes och blev medlem i kyrkan när jag var åtta år, men min familj blev gradvis mindre aktiv.

I det lilla samhället i Idaho där jag växte upp fanns det en bio där det visades en matinéföreställning varje lördag. Jag gick

alltid dit med två eller tre av mina vänner. Bion visade en kort film om sport och en annan om nyheter. Långfilmen var vanligtvis en cowboyfilm fylld av action.

En lördag under pausen rullade personalen fram en tioväxlad cykel. Den var röd, den var fin och de skulle ge den till den person i biosalongen som hade vinnarnumret på sin biobiljett. Å vad jag ville ha den där cykeln!

Personen som rullade fram cykeln sträckte ner handen i en behållare och tog fram en biljett. När han läste upp biljettnumret upptäckte jag att det var jag som hade den vinnande biljetten. Men jag rörde mig inte eller sade något. Jag var för blyg och generad. Jag hade inte tillräcklig tilltro till

Biopersonalen rullade ut en tioväxlad cykel. Den var röd, den var fin och de skulle ge den till den person i biosalongen som hade vinnarnumret på sin biobiljett. Å vad jag ville ha den där cykeln!

Jag upptäckte att det var jag som hade den vinnande biljetten. Men jag rörde mig inte eller sade något. Jag var för blyg och generad.

mig själv till att ställa mig upp och tala om för alla att jag hade vinnarbiljetten. De ropade upp vinstnumret ytterligare två gånger och varje gång höll jag biljetten gömd så att ingen skulle se den. Till slut lästes ett annat nummer upp. En av vännerna som jag kom till bion med råkade ha det nya numret. Han hoppade upp, skrek och sprang upp på scenen för att hämta sin cykel. Den cykeln kunde ha varit min!

När jag gick hem ensam från bion den lördagen tänkte jag på sagan om den fula ankungen. Jag kände mig verkligen som den lilla svanen. Jag kände det som om jag vandrade omkring i skogen och försökte gömma mig och att ingen tyckte om mig. Jag insåg inte vem jag var eller vad jag

kunde bli. När jag hade kommit hem hade jag insett att det måste ske en förändring. Jag minns att jag tänkte: "Det är dags för mig att sluta upp med barnsligheterna. Det ska aldrig hända igen."

Jag började upptäcka att det fanns människor omkring mig som älskade och brydde sig om mig. Församlingens biskop intresserade sig för mig liksom min stavsprent som bodde på samma gata som jag. De undervisade mig om evangeliet. De bar vittnesbörd för mig om att Frälsaren levde och att hans dyrbara försoning var verklig och vad den kunde göra för mig. De läste upprepade gånger berättelsen om Joseph Smith för mig och hans syn i den heliga lunden. Tack vare det har jag utvecklat den underbara

vanan att läsa Joseph Smith — Historien varje vecka. När jag gör det vet jag att jag har styrka att klara av allt jag ställs inför den veckan.

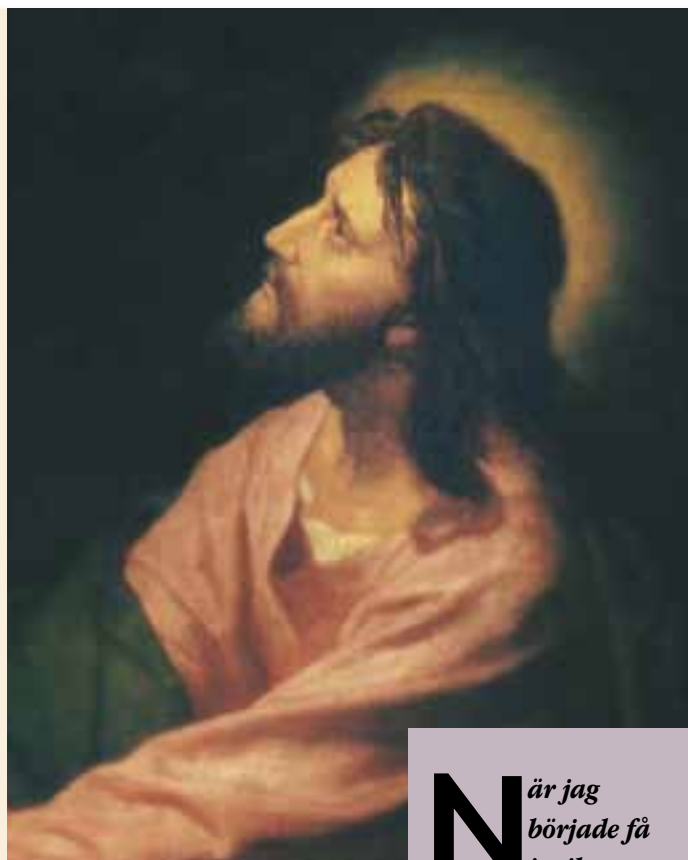
Under den tiden i mitt liv, när jag verkligen behövde någon, välsignade min himmelske Fader mig. Han visste vem jag var och han sände sina tjänare för att hjälpa mig att själv upptäcka det. De lade armarna om mig och talade om för mig med sina gärningar att jag inte alls var någon ful ankunge och att om jag var värdig och höll Guds bud så skulle jag bli "kung över dammen". När jag började få insikt om försoningen och vilken välsignelse den var fick jag större styrka och självförtroende.

När jag blev 16 år uppmuntrade de här goda männen mig att få en patriarkalisk välsignelse. När jag hade fått min rekommendation satte jag mig på min gamla cykel och cyklade flera kilometer till patriarkens hem. Han förklarade återigen vad en patriarkalisk välsignelse är och hur den skulle välsigna mitt liv. Han lade händerna på mitt huvud. Efter den upplevelsen var livet inte det samma mer.

Jag tackade ja till en missionskallelse till Skottland och det var en underbar upplevelse. Några veckor efter hemkomsten därifrån träffade jag min framtida hustru på ett möte i kyrkan. Vi umgicks och jag friade till henne. Vi gifte oss i Salt Lake-templet.

En mening i min patriarkaliska välsignelse antyder att jag skulle få leva med en ängel under jordelivet. När patriarken gav mig välsignelsen visste jag inte vad en ängel var, ännu mindre innebörden av den meningen. När jag lämnade templet dagen då min hustru och jag hade beseglats visste jag vad det betydde. Hon har varit ljuset i mitt liv. Tack vare henne har jag fått leva i en ljus miljö. Hon har gett glädje och lycka till våra åtta barn, tjugofem barnbarn och två barnbarnsbarn. Mina barn har alla kommit att kalla henne välsignad. Jag tackar Gud för evangeliets välsignelser och de eviga välsignelser som det heliga templets förbund och förordningar ger.

Satan vill att vi ska tro att vi är fula ankungar, utan chans att bli som vår himmelske Fader och hans helige Son. Jag vittnar om att Gud älskar var och en av oss på ett särskilt

När jag började få insikt om försoningen och vilken välsignelse den var fick jag större styrka och självförtroende.

sätt. Som äldste Neal A Maxwell (1926–2004) i de tolv apostlarnas kворum så ofta sade: "Vi känner Guds personliga, formande inflytande i varje detalj i vårt liv."¹ Vi är hans barn. Jag har lärt mig att vi kan höja oss över vår nuvarande miljö och bli "dammens kungar och drottningar" genom att följa evangeliets bud.

Jag vet något annat också. Jag vet vem du är och varifrån du kommer. Uppenbarelserna påminner oss om vår trofasthet i föruttilvaron. (Se Upp 12:7–11; L&F 138:56; Abraham 3:22–23.) När vi knyter vårt vittnesbörd till denna stora sanning blir varje dag en underbar välsignelse för var och en av oss.

Håll dig på Herrens sida av linjen. Om han kan ta hand om en försagd och blyg pojke som jag så tar han hand om dig, nu och i framtiden. Du är en utvald son eller dotter till Gud. Välj att leva upp till den gudomliga potential som finns inom dig. ■

SLUTNOT

1. Neal A Maxwell, "Becoming a Disciple", *Ensign*, jun 1996, s 17.

Börja med bön

*Söker du efter svar?
De här ungdomarna i Ottawa
i Kanada säger att man ska
börja med bön.*

Ovan: Bridgitte Leger, Jenni Holt, Dawson Lybbert, Dayna Conway, Rebekah Wagoner och Alexander Richer-Brule, liksom andra ungdomar från Ottawa stav i Ontario (till vänster), vet att hjälpen från vår himmelske Fader bara är en bön borta.

JANET THOMAS

Kyrkans tidningar

När femtonåriga Jenni ska berätta om hur en bön blev besvarad börjar hon med att ursäktas. Hon är ledsen att behöva erkänna att hon inte hade bett regelbundet på nästan ett år. Saker och ting i hennes liv hade inte gått så bra — inte i skolan, inte med vännerna, inte ens i kyrkan.

En kväll, säger Jenni, ville hon titta på en film. Hon böjde sig ner för att titta på filmerna längst ner i bokhyllan när hon fick syn på ett fotografi av sin farbror som tragiskt nog hade dött för en kort tid sedan. Plötsligt gjorde tyngden av allt hon oroade sig för att hon ville gråta. ”Jag visste i det ögonblicket att jag behövde be”, säger Jenni. Hon knäböjde där hon var och bad.

Jenni berättar hur hon fick sitt svar: ”När jag var klar hade jag fått svaren på mina frågor. Jag kände att allt var bra igen. Allt kommer att ordna sig. Det som hade hänt min farbror var okej. Jag insåg att jag tyckte om skolan och mina vänner. När jag hade slutat be insåg jag att jag behövde gå till kyrkan eftersom den var till för mig. Det slog mig verkligen och jag kände mig så trygg och varm. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig och han hjälper mig igenom olika saker.”

Jenni hade velat be förut men hade inte kunnat. När hon tänker på det nu får hon samma trygga känsla igen och samma övertygelse om att svaret kom från Herren.

Jenni Holt kommer från Ottawa, Kanadas vackra huvudstad som byggts på Ottawaflodens stränder. Hon och hennes vänner från Ottawa stav i Ontario pratar med kyrkans tidningar om hur bönen påverkar deras liv.

Varifrån kommer svaren?

En av de mest intressanta frågorna ungdomarna från Ottawa diskuterar är hur deras böner besvaras. Först säger Susan Brook: ”Om man vill ha ett svar måste man lyssna.”

Susan säger att hennes svar ibland kommer när hon läser i skrifterna. Hon har ett bra exempel: ”En dag var jag jättetrött och elak mot alla. Jag ville inte prata. Jag minns att jag läste i skrifterna, men jag vet inte var, och det stod: ’Var ödmjuk.’ Då gick det upp för mig. Det var mitt svar.” (Se L&F 112:10.)

Ariana Keith lyssnar noga i kyrkan. ”Jag tror att många av våra böner besvaras av talarna i kyrkan”, säger hon. ”En gång ville jag ha min patriarkaliska välsignelse. Veckan innan jag skulle få den kom faktiskt vår stavspatriark till vår församling och talade. Jag hade bett så mycket om det och det var underbart att höra honom tala.”

Mackenzie Loftus säger att hennes böner ofta besvaras genom hennes familj. Hon bad om ett familjebeslut och ”jag kände Anden med en gång och visste att beslutet vi hade fattat var rätt”.

Ovan, uppifrån: Fred King och Ronan Filamont är överens om att sakramentsbönerna är heliga och ska uppsändas med vördnad. Kyffin de Souza är tacksam för familjbönerna.

Ungdomar i Ottawa ber om tröst i svåra tider, om hjälp med skolarbete och vänner och om de välsignelser de vill ha. De vet att vår himmelske Fader besvarar deras böner. "Ibland får man inte det svar man förväntar sig", säger Dawson Lybbert, "men man får det svar man behöver."

Ovan: Matt Larson läser ett skriftställe som sitter på hans vägg innan han ber, och Nick Moolenbeck säger att det krävs ansträngningar för att be.

Ibland kommer svaret bokstavligt talat rakt emot en. När Thomas Francis och hans familj hade flyttat till Ottawa behövde han få nya vänner i en ny skola. Han bad om att han skulle få goda vänner. "En dag", säger Thomas, "kom en person i min klass fram till mig och sade: 'Vill du komma och träffa mina vänner?' Vi har varit vänner ända sedan dess. Det hjälpte mig mycket."

Dawson Lybbert har något viktigt att säga om bönesvar. Han säger: "Ibland får man inte det svar man förväntar sig, men man får det svar man behöver." Han säger att ibland kan man inte se det med en gång, men man kan det när man ser tillbaka.

Någon att prata med

Flera av tonåringarna pratar om hur bra det är att ha en familj som ber tillsammans. Kyffin de Souza tycker särskilt mycket om att hennes familj ber tillsammans varje kväll. "Vi har ett slags schema och turas om. Jag känner Anden och när jag är hemifrån vet jag att de ber för min säkerhet."

Bénédicte Bélizaire tycker om att be med sina föräldrar varje morgon. "Jag går in i

deras rum och så ber vi", säger hon. "Jag har ett vittnesbörd om att den Helige Anden är med mig, och om jag behöver hans hjälp så ber jag min himmelske Fader om att få det."

Hennes vän Ruth Decady säger: "Det är jätteviktigt att vi vet att vår himmelske Fader lyssnar när vi ber. Det finns någon som är där för dig."

Katie Cameron tycker om hur bönerna får henne att känna sig. "När jag talar med Herren känns det som om någon verkligen vill prata med mig. Jag vet att jag kan berätta allt för honom."

Böner för andra

De unga männen — särskilt de som är präster, som Ronan Filamont, Fred King och Dawson och Davin Lybbert — pratar om den viktiga och högtidliga plikten att be sakramentsbönerna för medlemmarna i deras församlingar och grenar.

Dawson säger: "När man ber för sakramentet tänker man mer på hur viktigt det är. Jag har den här prästadömsmyndigheten och jag känner att jag inte kan missbruka den."

Fred minns hur han bad sakramentsbönen

när han just hade ordinerats till präst: "Det var svårt först och jag sade fel hela tiden. En gång behövde jag börja om flera gånger. Men Anden viskade till mig att det inte hade någon betydelse hur många gånger jag behövde försöka. Till slut skulle det bli rätt. Det var en bra känsla."

Bön kräver förberedelse

Flera av ungdomarna pratar om det viktiga de behöver göra för att förbereda sig för att be. Matt Larson har ett skriftställe uppsatt på väggen i sitt rum, Läran och förbunden 78:19: "Den som tar emot allt med tacksamhet skall härliggöras, och den här jordens goda skall tillfalla honom, till och med hundrafalt, ja, mera." Det påminner honom om att vara tacksam för det Herren har gett honom. Han vet att tacksamhet är något som behöver vara en del av hans böner.

Nick Moolenbeck säger: "Bönerna fungerar inte om jag bara ber utan att göra det av hela mitt hjärta och min själ."

Bönens mirakulösa kraft

Sierra Lybbert har en fin berättelse om bön. När hon var två år trampade en häst på hennes hand. Tummen slets av och flera fingrar skadades allvarligt. Hennes föräldrar tog henne i ilfart från det ena sjukhuset till det andra för att hitta en kirurg som var villig att åta sig den till synes omöjliga operationen. Hon säger: "En läkare sade till mina föräldrar att kirurgen inte hade en chans att lyckas. Mamma sade att kirurgen skulle få många böner till hjälp. Mamma hade ringt templet och bett dem skriva mitt namn på bönelistan."

Nu har Sierra som trettonåring en fullt fungerande hand. Tummen fungerar bra och hon böjde på den så att de andra tjejerna i församlingen skulle se. De hade aldrig hört hela berättelsen innan. Allt de kunde se på Sierras hand var ett litet, knappt synbart, ärr längst ner runt tummen. Resultatet var verkligen fantastiskt.

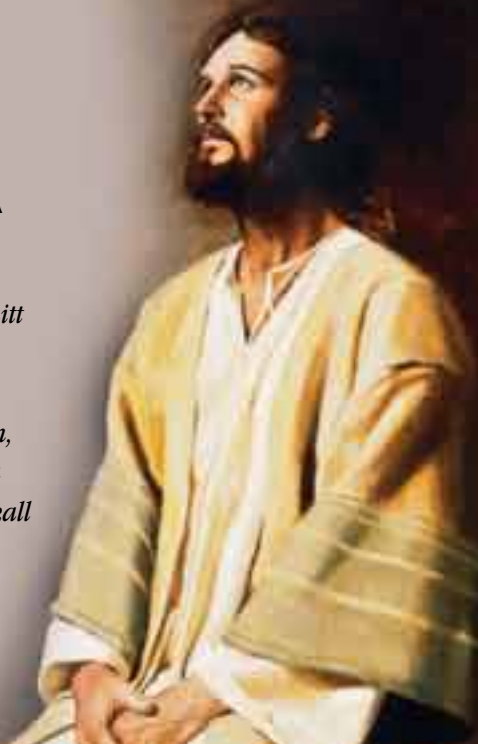
Sierra säger: "Jag blir glad när jag tänker på vad bönerna kan göra för mig. Det är en underbar sak i mitt liv."

Alla tycks hålla med Kale Loftus när han säger: "Bön är en bra vana att skaffa sig." ■

FRÄLSARENS LÄRA OM BÖN

"Därför måste ni alltid be till Fadern i mitt namn.

Och vad ni än ber Fadern om i mitt namn, som är rätt, med tro på att ni skall få, se, det skall bli er givet." (3 Nephi 18:19–20)

Ovan, från vänster: Ruth Decady, Katya Gallant och Bénédicte Bélizaire är överens om att det är en bra idé att be vår himmelske Fader sända den Helige Anden. Nedan: Katie Cameron, Carolyn Albers och Sierra Lybbert tycker om känslan de får när de ber.

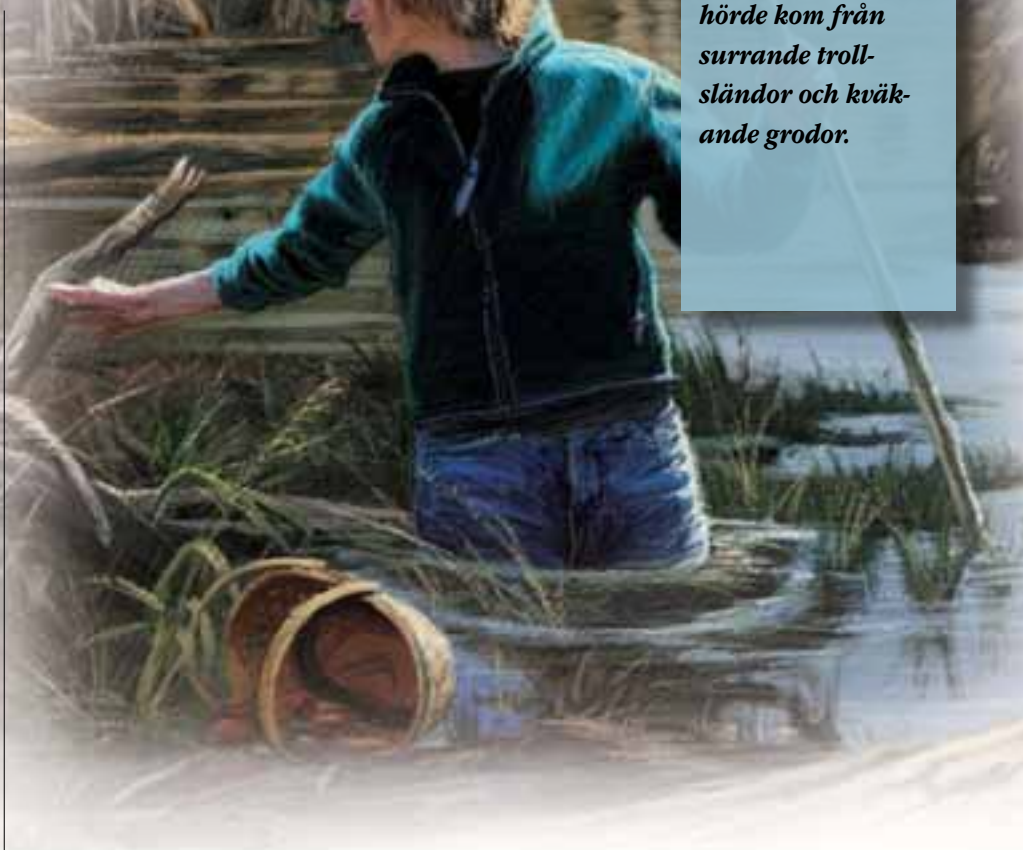
Ett fast tag om de starka rötterna

När jag gick i skolan i Ryssland läste jag en skrämmande berättelse om två pojkar som träffade på en björn i en skog. Många år senare, när jag hade blivit lärare, bad några vänner mig att följa med och plocka svamp. Jag var fortfarande rädd för skogen men sade att jag skulle följa med dem.

När vi kom till skogen hittade jag en träpinne som jag skulle använda för att försvara mig med om jag stötte på en björn. Mina vänner hittade snart de bruna svamparna som de letade efter. Jag å andra sidan letade efter röda svampar så jag gick iväg i en annan riktning. Innan jag visste ordet av var jag ensam.

Medan jag letade snubblade jag och ramlade. Svampkorgen flög all världens väg men jag höll hårt i pinnen. När jag försökte komma upp märkte jag att marken var lerig och klibbig. Till min fasa insåg jag att jag hade hamnat i ett kärr! Mina gummistövlar fylldes snabbt av vatten och jag började sjunka. Jag försökte röra på benen men i stället för att komma loss sjönk jag ännu djupare. När leran hade nått midjan blev jag mycket rädd.

Jag ropade på mina vänner men det enda svaret jag hörde kom från surrande trollsländor och kväkande grodor. Jag började gråta, men plötsligt kom jag att tänka på min mor.

När leran hade nått midjan blev jag mycket rädd. Jag ropade på mina vänner men det enda svaret jag hörde kom från surrande trollsländor och kväkande grodor.

När hon befann sig i en svår situation så bad hon. Hon hade ofta frågat om jag ville be med henne, men jag hade alltid vägrat och sagt: "Det finns ingen Gud."

Men där i min vattniga blivande grav fanns det inget annat att göra än att be och ropa på Gud om hjälp. "Om du lever så snälla, hjälp mig!" bad jag.

Nästan omedelbart hörde jag en vänlig röst säga: "Ha tro och var inte rädd. Ta tag i den starka trädroten."

När jag tittade mig omkring såg jag

en stor trädroten bakom mig. Med hjälp av pinnen kunde jag ta tag om den. Något gav mig sedan styrkan att dra mig själv upp ur kärret.

Täckt av lera föll jag till marken och tackade Gud för att han hade besvarat min bön. Jag trodde nu på att han levde. Jag hade känt hans närhet och hört hans röst, och han hade gett mig kraft att dra mig upp.

En kort tid senare när heltidsmissionärerna berättade att profeten Joseph Smith hade fått ett svar på sin bön i den heliga lunden så trodde jag

på dem. Gud hade trots allt besvarat min bön i en skog. Jag fattade tag i evangeliets starka rötter, döptes en kort tid senare och verkar i dag i Gyumri gren i Armenien.

Jag vet att min himmelske Fader älskar alla sina barn och jag är tacksam över att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är också tacksam för alla de välsignelser jag har fått av min himmelske Fader, särskilt för hans svar på en ateists bön i en skog för många år sedan. ■

Melsida Hakobyan, Armenien

Vi är här för att se templet

En höstdag under mitt skift som tempeltjänare i Salt Lake-templet kom en ung man och hans vänner dit, uppenbarligen inte klädda för ett tempelbesök.

”Vi är här för att se templet”, sade den unge mannen.

”Har du en rekommendation?” frågade jag.

Den unge mannen tänkte efter. Sedan sade han: ”Ja. Mamma har en vän som är mormon i Minnesota. Hon rekommenderade att vi skulle komma och titta på templet.”

Jag kände mig manad att ta ungdomarna åt sidan och prata med dem. Den unge mannen hette Lars. Jag förklarade för honom att han inte bara kunde komma till templet utan att vår himmelske Fader också ville

att han skulle komma. Jag sade till Lars att han behövde förbereda sig först och berättade hur.

Vid den här tiden hade jag bara varit aktiv i kyrkan en kort tid. Jag hade verkat som missionär men senare lämnat kyrkan eftersom jag blev engagerad i underhållningsbranschen och började använda droger och alkohol. Jag trodde att min familj och mina vänner skulle bli imponerade av mitt arbete och mitt välstånd men mamma brydde sig inte alls om det. I stället skrev hon alltid mitt namn på bönelistan i templet. Det gjorde mig arg.

Kvinnan jag gifte mig med hade också lämnat kyrkan. När vår åttaåriga dotter Tori började ställa frågor om Jesus Kristus hade vi nått botten

när det gäller andlighet. Trots att jag verkat som missionär kunde jag inte komma ihåg något om Frälsaren.

”Det finns personer som kan undervisa dig om Jesus”, sade jag till Tori. ”Du kan väl prata med dem?”

Några dagar senare knackade två kvinnliga missionärer på vår dörr. Tori bjöd in dem och fick undervisning av missionärerna. Jag tjuvlyssnade från ett annat rum och hörde missionärerna undervisa om lärdomar som jag insåg var sanna.

”Vill du döpas?” frågade den ena missionären Tori efter den tredje lektionen.

”Ja”, svarade hon.

”Ska din pappa döpa dig?”

Jag hade inte varit i kyrkan på 20 år, men jag visste att mitt liv snart

skulle förändras. Jag satt med på de sista lektionerna, vi började gå till kyrkan och min hustru och jag pratade med biskopen. Under min omvändelse bestämde jag mig för att jag behövde göra allt jag kunde för att kompensera för de år jag hade förlorat. Jag bytte jobb, förhärligade mina kallelser i kyrkan, beseglades till min hustru och dotter och blev tempeltjänare. Det var så jag visste att en nyfiken grupp unga män kunde bli värdiga att komma till templet.

Följande vår skrev Lars ett brev till mig och tackade för att jag hade berättat vad en tempelrekommendation verkligen är. "Jag har lärt mig mer om tempelrekommendationer", skrev han. "Faktum är att jag döptes och fick en egen rekommendation i januari!" Ögonen fylldes av tårar när jag tittade på fotografiet han hade skickat av sig själv i vita dopkläder och en av missionärerna som hade undervisat honom.

Min resa tillbaka till templet var förunderlig, och vetskapen om Lars resa var en underbar välsignelse som påminde mig om hur vi alla kan göra något bra för andra. ■

Rees Bandle, Utah, USA

Farmors dop

Den 30 juni 2001 höll jag på att baka en födelsedagstårta till min dotter när telefonen ringde. Det var min

syster i Brasilien som berättade att vår farmor hade dött.

Det var sorgliga nyheter, men jag var inte ledsen. Farmor hade trots allt blivit 102 år. Jag var glad att hon var fri från sin gamla jordiska kropp och hade gått vidare till andevärlden.

Sedan tänkte jag på vilket sammanträffande det var att hon dog på min dotters födelsedag och jag undrade om det hade någon särskild betydelse. Efter några dagar upptäckte jag vad det var: Det skulle bli lättare för mig att komma ihåg att döpas för farmor ett år efter hennes dödsdag. Jag tog på mig det ansvaret med vetskap om att jag fick

vänta till min dotters nästkommande födelsedag.

Året gick fort förbi. Men jag kunde inte åka till templet just det datumet när min farmor hade dött eftersom jag bodde i Portugal och fick åka till templet i Madrid i Spanien. Men det gick knappt en dag utan att jag tänkte på mitt ansvar att döpas för farmor Josefina.

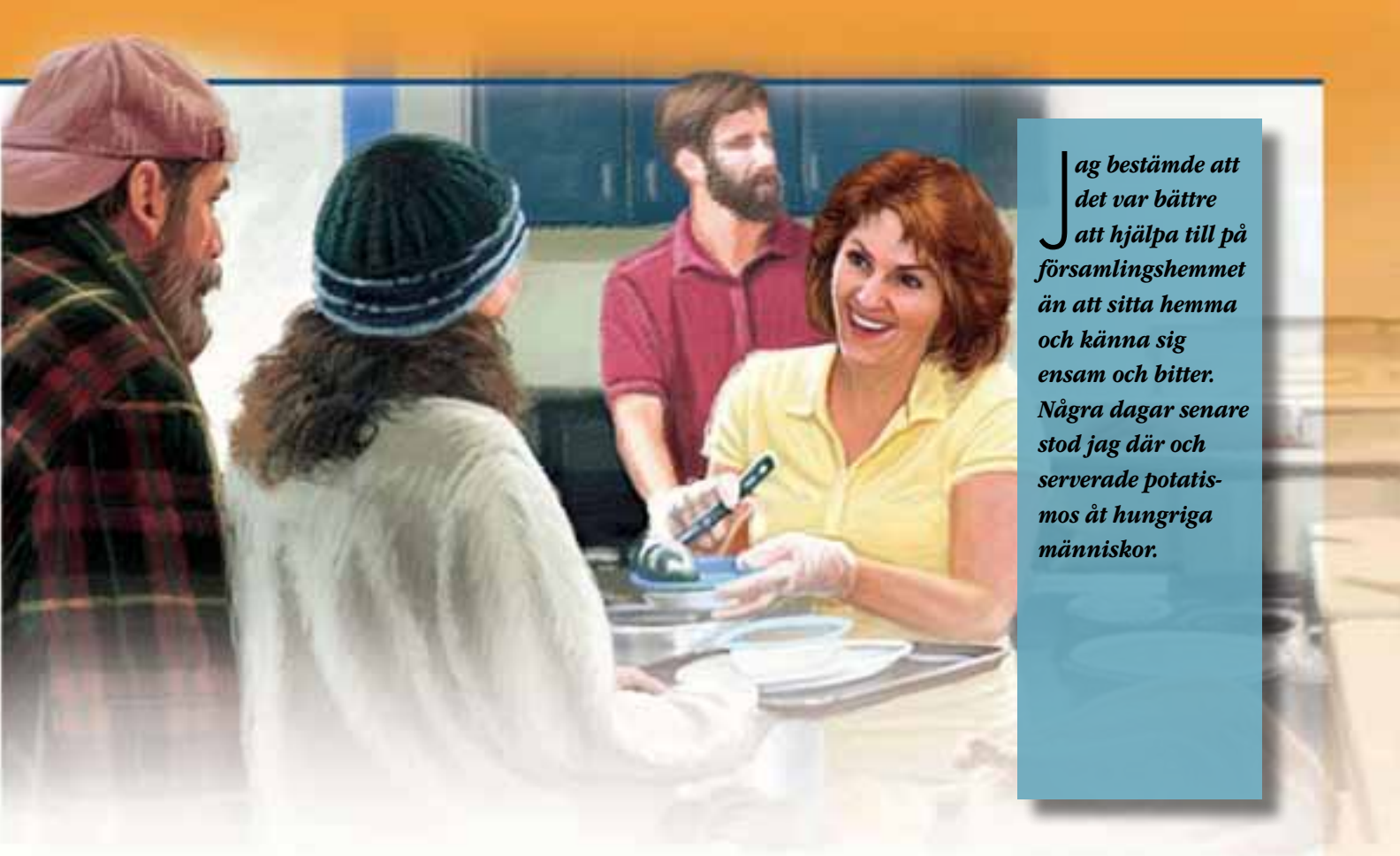
Det dröjde till oktober 2002 innan vi kunde åka till templet. Min make och jag åkte dit med vår son Mathew som skulle få sin begåvning innan han åkte ut som missionär. Jag var glad att få åka till templet och tänkte att jag kanske skulle känna något särskilt när jag döptes till förmån för min farmor.

Min make förrättade dopet men jag kände ingenting. Min son förrättade konfirmationen, åter ingenting. Men oron över att inte ha känt något försvann och jag var bara glad att förrättningarna hade utförts för farmor.

Efter begåvningen gick vi till beseglingsrummet för att få farmor besegrad till sina föräldrar. När vi knäböjde runt altaret för att utföra förrättningen och beseglaren började prata kändes det som en elektrisk stöt gick genom hela kroppen. Det är svårt att beskriva, men i det intensiva ögonblicket var jag säker på att farmor Josefina glädde sig åt att få beseglas till sina föräldrar. ■

Marilena Kretly Pretel Busto, São Paulo, Brasilien

Jag bestämde att det var bättre att hjälpa till på församlingshemmet än att sitta hemma och känna sig ensam och bitter. Några dagar senare stod jag där och serverade potatismos åt hungriga människor.

En välsignelse både för andra och för mig själv

Det var Thanksgiving-helgen 1990. Jag hade just gått igenom en svår skilsmässa och börjat studera juridik i en främmande stad. Mina barn skulle tillbringa helgen hos sin far och jag skulle vara ensam på Thanksgiving för första gången i mitt liv.

Först ville jag tycka synd om mig själv och gråta en bra stund. Men sedan började jag räkna mina välsignelser. Jag hade två underbara barn, ett trevligt hus, en möjlighet att få större kunskap och Jesu Kristi evangelium som vägledde mig i livet. Jag hade verkligen välsignats med mycket.

När Thanksgiving-helgen närmade sig upptäckte jag att en grupp juridik-studerande hade planerat att gå till ett församlingshem och servera en tidig Thanksgiving-middag åt hemlösa. Jag

bestämde mig för att det var bättre att hjälpa till i församlingshemmet än att sitta hemma och känna sig ensam och bitter, så jag följde med de andra.

Några dagar senare stod jag där och serverade potatismos åt hungriga, tacksamma, hårt prövade människor. Tårarna som vällde upp i mina ögon var inte så mycket för mig. Det var tårar av kärlek till alla Guds barn, oavsett deras omständigheter.

Thanksgiving-helgen blir inte detsamma utan en kalkon i ugnen. Men en sexkiloskalkon var för stor för mig så jag bjöd hem flera studerande från andra länder och avlägsna stater. Jag ville ge dem möjlighet att uppleva en traditionell amerikansk Thanksgiving-middag men bad dem också att bidra. Jag bad var och en att ta med en

favoriträtt hemifrån. Vår Thanksgiving-middag blev en härlig och minnesvärd måltid — med vårrullar och allt.

Kung Benjamin förkunnade: "Jag säger er detta för att ni skall kunna lära visdom, för att ni skall kunna förstå att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst." (Mosiah 2:17)

Jag fick visdom den Thanksgiving-dagen. Genom att tjäna när det skulle ha varit lättare att sitta och tjura fann jag glädje. Tjänande är nyckeln till glädje, inte bara på helgdagar när det är lätt att fastna i allt det som saknas i livet, utan alltid. Oavsett vår situation kan vi alltid hitta någon att hjälpa. När vi upplyfter våra bröder och syst-rar upplyfter vi också oss själva. ■

Cathy Whitaker Marshall, Washington, USA

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

De här undervisningsförslagen finns här för att ge dig några idéer. Du kan anpassa dem till din familj.

"Templets välsignelser",

s 12: Visa en bild av ett tempel. Placera ett familjefotografi på andra sidan rummet. Flytta familjefotografiet närmare tempel medan du sammanfattar

artikel. Fråga familjemedlemmarna hur det känns när familjen kommer till tempel. Läs Läran och förbunden

109:7–23 och titta efter hur man på annat sätt kan förbereda sig för tempel och de välsignelser som vi får när vi

tjänar i tempel. (Se också Silvia H Allreds tal "Heliga tempel, heliga förbund" från generalkonferensen i oktober 2008.)

"Jag? En herde i Israel?" s 30:

Läs avsnittet "Led dem tillbaka" och samtala om hur vi kan vara herdar för andra. Som aktivitet för de yngre barnen kan ni turas om att gömma er och leta efter varandra, som när en herde letar efter förlorade får. Fundera över vilka du kan hjälpa till att föra tillbaka till "fällan". Avsluta med att be om vägledning för hur ni kan hjälpa dem. (Se också äldste Eduardo Gavarrets tal "Kom hem igen!", från generalkonferensen i oktober 2008.)

"Börja med bön", s 40: Sammanfatta huvudpunkterna i artikeln. Läs om första stycket i delen "Någon att prata med". Be familjemedlemmarna berätta om tillfällen när de stärktes av att be som familj. För att betona hur viktigt det är att be för andra kan du läsa de tre sista styckena

i äldste David A Bednars tal "Be alltid" från generalkonferensen i oktober 2008.

"Tortillaunderverket", s LS6: Läs berättelsen och samtala om svårigheterna Raouls familj hade medan de förberedde sig för att besöka tempel. Ni kan göra tortillas som familj eller dramatisera hur man gör tortillas, alltifrån hur man planterar majs till att den säljs till turisterna. Avsluta med att läsa äldste Dennis B Neuenschwanders citat.

TILLÄMPA EVANGELIET

"Det [är] inte svårt att tillämpa det eviga ordets principer på våra speciella behov.

Den abstrakta sanningen måste bli levande för människorna om den ska bära frukt."

Äldste Bruce R McConkie (1915–1985) i de tolv apostlarnas kvorum, i *Undervisning: Den högsta kallelsen* (1999), s 9.

ÄMNEN I DET HÄR NUMRET

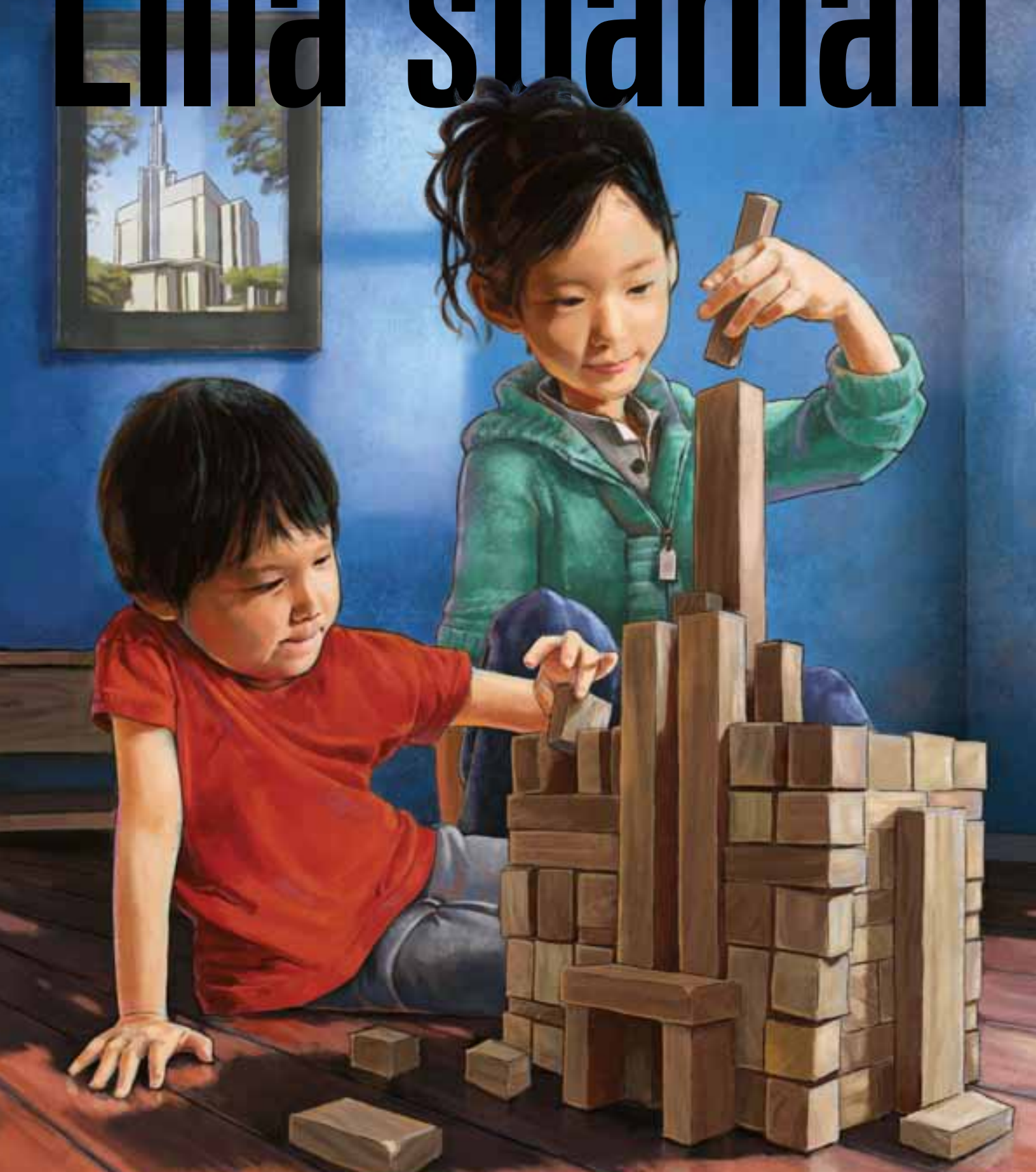
Siffrorna anger första sidan av artikeln.

LS = Lilla stjärnan	Perspektiv, 36
Arbete, LS6, LS8	Självförtroende, 24, 36
Besegling, 12, 18, LS6, LS14	Släktforskning, 16, 18
Bud, 2	Smith, Joseph, LS8
Bön, 40, 44, LS10	Tempelförberedelse, 8, 12, 18, 45, LS6
Dop, 7, 18, 44, 46, LS14	Tempel, 7, 8, 12, 16, 18, 45, LS6, LS13, LS14
Dygd, 24	Tjänande, 7, 16, 26, 30, 34, 47, LS2, LS13
Evigt liv, 8	Undervisning, 22, 25
Exempel, 34, LS10	Uppenbarelse, 12, 40, LS4
Familjen, 34, LS4, LS6, LS14	Visdomsordet, LS10
Förrättningar, 12, 46	Vittnesbörd, LS11
Förvaltarskap, 30	Välsignelser, 12, 16, 47
Generositet, LS8	Vänskap, 8, LS10
Hjälpa, 25	Vänskapskontakter, 18, 30, 36
Kallelser, 30	Äktenskap, LS4
Kristuslik kärlek, 26, 44, LS2	
Kärlek, 25, 26, 34, LS2	
Lydnad, 2, LS10	
Patriarkaliska välsignelser, 36	

ARTIKLAR EFTERLYSES

Vilka upplevelser har hjälpt dig att lära känna Frälsaren bättre? Hur har du fått större uppskattning för och kunskap om omvändelse, förlåtelse, försoningen, sakramentet eller andra aspekter av Frälsarens verksamhet och mission? Skicka en beskrivning av dina upplevelser och vad du har lärt dig av dem till liahona@ldschurch.org.

Lilla stjärnan

En profets kärlek

PRESIDENT DIETER FUCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

För några år sedan kom president Thomas S Monson till en regionkonferens i Hamburg i Tyskland och jag hade äran att få göra honom sällskap.

President Monson frågade efter broder Michael Panitsch, en före detta stavsresident som hade varit en av kyrkans ståndaktiga pionjärer i Tyskland. Jag berättade att broder Panitsch var allvarligt sjuk, att han var sängliggande och inte kunde vara med på våra möten.

President Monson frågade om vi kunde besöka honom.

Jag visste att kort före resan till Hamburg hade president Monson undergått en fotoperation och att han inte kunde gå utan att det gjorde ont. Jag förklarade att broder Panitsch bodde på femte våningen i en byggnad utan hiss. Vi skulle vara tvungna att gå upp för

trapporna för att besöka honom.

Men president Monson insisterade. Och därför gick vi dit.

Jag minns hur svårt det var för president Monson att gå upp för alla trapporna. Han kunde bara ta några trappsteg i taget och sedan måste han vila. Men han beklagade sig inte en enda gång och han ville inte vända om. Eftersom huset hade högt i tak verkade det aldrig ta slut på trapporna, men president Monson fortsatte med glatt mod tills vi kom fram till broder Panitschs lägenhet på femte våningen.

När vi väl kommit dit, hade vi ett härligt samtal. President Monson tackade honom för hängivet arbete och

uppmuntrade honom med ett leende. Innan vi gick gav han honom en underbar prästadömsvälsignelse.

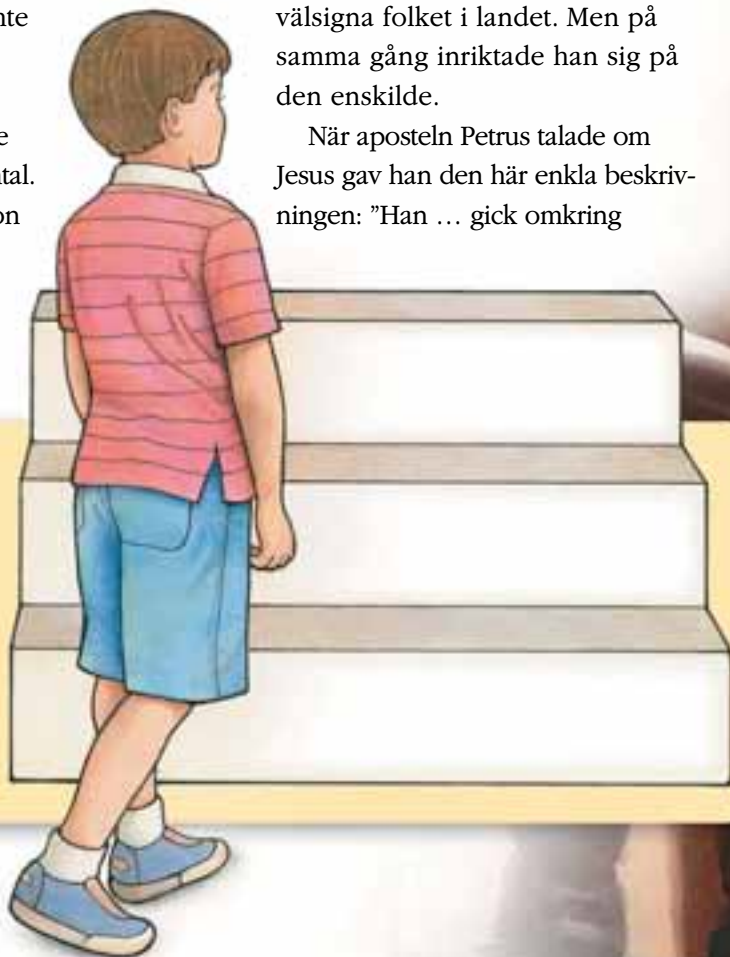
President Monson kunde ha valt att vila mellan våra långa möten. Han kunde ha bett att få se några av Hamburgs vackra sevärdheter. Jag har ofta tänkt på hur anmärkningsvärt det var att bland alla sevärdheter i staden så var det en bräcklig och sjuk medlem i kyrkan han ville se.

President Monson kom till Hamburg för att undervisa och välsigna folket i landet. Men på samma gång inriktade han sig på den enskilde.

När aposteln Petrus talade om Jesus gav han den här enkla beskrivningen: "Han ... gick omkring

UPPFÖR TRAPPORNA

President Monson gick upp för många trappor för att hjälpa broder Panitsch. Tänk på tre olika saker du kan göra för att hjälpa någon, särskilt hemma. Rita en bild eller skriv något på varje trappsteg som hjälper dig komma ihåg vad du har tänkt göra.

ER SPRICHT DEUTSCH ("HAN PRATAR TYSKA")

President Uchtdorf är den första personen från Tyskland som har verkat i första presidentskapet. När han var liten pratade han tyska. Nu när han talar på generalkonferensen pratar han engelska. Titta till höger på meningarna från ett tal som president Uchtdorf höll under generalkonferensen i april 2008. Se om du kan översätta de tyska orden till ditt språk.

och gjorde gott." (Apg 10:38)
Jag tycker att samma sak kan sägas om mannen vi stöder som Guds profet. ●

Från ett tal under generalkonferensen i april 2008.

"Det gläder mig att ha den stora förmånen att få vara medlem i *die Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage.*" _____

"Jag ber att Gud ska ge mig *Kraft* _____ och ett förstående *Herz* _____ så att jag kan förhålla den här heliga kallelsen."

"Det är min stora förmån att få samarbeta med *Präsident* _____ Monson ... Han är *Prophet Gottes.*" _____

FAMILJEN

ETT TILLKÄNNAGIVANDE FÖR VÄRLDEN

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET OCH DE TOLV APOSTLARNAS RÅD
I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

VI, FÖRSTA PRESIDENTSKAPET och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse.

ALLA MÄNNISKOR – män och kvinnor – är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift.

I FÖRUTTILLVARON kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämelse som arvtagare till evigt liv. Den gudomliga lyckalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven. Heliga förordningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt.

DET FÖRSTA BUD som Gud gav Adam och Eva gällde deras möjlighet att som man och hustru bli föräldrar. Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller. Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.

VI TILLKÄNNAGER att det sätt varpå människoliv skapas har bestämts av Gud. Vi bekräftar livets helgd och dess betydelse i Guds eviga plan.

MAN OCH HUSTRU har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. "Barn är

en Herrens gåva" (Psaltaren 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur – mödrar och fäder – kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter.

FAMILJEN är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation. Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar. Handikapp, död eller andra omständigheter kan göra det nödvändigt med individuella anpassningar. Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd.

VI VARNAR dem som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn, eller som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter.

VI UPPMANAR ansvariga samhällsmedborgare, regeringar och myndigheter överallt att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet.

Detta tillkännagivande upplästes av president Gordon B. Hinckley, som en del av hans budskap vid Hjälpföreningens allmänna möte 23 september 1995 i Salt Lake City, Utah.

Vi tror att familjen är instiftad av Gud

"Familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen")

CHERYL ESPLIN

Amalickiah var en ond man. Han lovade nephiterna många saker om de gjorde honom till kung. Många människor trodde på honom och slutade vara rättfärdiga.

Moroni var överbefälhavare över de nephitiska arméerna. Han var rättfärdig och trodde på Jesus Kristus. När Moroni hörde att många människor hade blivit vilseförda av Amalickiah blev Moroni arg på honom. Han visste att det var fara för att människorna skulle förlora sin frihet.

Moroni rev av en bit av sin mantel och skrev de här orden på den: "Till minne av vår Gud och vår religion och frihet och vår fred, våra hustrur och våra barn." (Alma 46:12) Han satte fast tygstycket på en stång och kallade den frihetssymbolen. Sedan bad han för folket och besökte dem. Han lät frihetssymbolen vaja och uppmanade nephiterna att hjälpa honom att bevara deras frihet. (Se Alma 46:1–21.)

Du lever i en tid när det finns människor som Amalickiah som vill försöka få oss att inte följa vår himmelske Faders plan. En av de viktigaste delarna av den planen är familjen.

Vår himmelske Fader vill att kyrkans medlemmar ska känna till hans plan för familjen. Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum skrev "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" för att visa vad vi tror om familjen. Liksom frihetssymbolen kan tillkännagivandet uppmantra oss att komma ihåg och förklara vad vi tror på.

Aktivitet

Ta bort sidan LS4 och klistra fast den på tjockt papper. Sätt upp tillkännagivandet på en plats där din

familj kan se det och komma ihåg hur viktigt det är att vi stärker varandra.

Förslag till samlingsstunden

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" är en nutida uppenbarelse. Låt barnen lyssna efter hur många gånger de hör ordet "uppenbara" i olika former när de läser nionde trosartikeln tillsammans. Säg att Gud fortsätter att uppenbara sin vilja för sina barn.

Den här kommunikationen från Gud kallas uppenbarelse. Ge ett exemplar av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" till varje barn och säg att tillkännagivandet är en uppenbarelse som vi fått i dag genom Guds utvalda tjänare. Ge varje klass en mening eller flera från tillkännagivandet där det fattas några ord. Låt dem arbeta tillsammans för att fylla i tomrummen med rätt ord. Till exempel: "_____ har _____ i Skaparens _____ för sina barns eviga bestämelse." Be varje klass ställa sig upp och citera sin fullständiga mening. Sjung första versen av "Familjen är från Gud". (Liahona, okt 2008, LS12–LS13) Betona att tillkännagivandet om familjen är en uppenbarelse från Gud och att vi behöver förstå och följa lärdomarna i det. Samla in exemplaren av tillkännagivandet. Du ska använda dem igen under vecka tre.

2. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen undervisar om hur viktigt äktenskapet är. Inbjud några av församlingens eller grenens medlemmar efter godkännande av biskopen eller grenspräsidenten att delta i en paneldiskussion om hur viktigt äktenskapet är. (Se "Paneldiskussioner", Undervisning: Den högsta kallelsen [2000], s 174–175) Ge dem i förväg frågorna som du ska ställa. Exempel: Hur har vår himmelske Fader välsignat er och er make/hustru? Kan du berätta om en evangelielärdom som har hjälpt dig att bli en bra hustru (eller make)? Vad kan barnen göra nu för att förbereda sig för att gifta sig en dag? Du kan be deltagarna gå igenom "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Låt barnen turas om att välja och läsa upp en fråga. Låt paneldeltagarna svara utan någon särskild ordning. Bär vittnesbörd om hur viktigt äktenskapet är i vår himmelske Faders plan. ●

Tortillaunderverket

"Kom, och låt oss dra upp till Herrens berg, till ... Guds hus." (2 Nephi 12:3)

JANE McBRIDE CHOATE

Baserad på en sann berättelse

Två unga män klädda i vit skjorta och slips kom hem till oss i Honduras. "Vi kommer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga", sade de.

Mamma bad dem komma in. Missionärerna undervisade vår familj om Jesu Kristi evangelium. Fastän jag bara var nio år kände jag i mitt hjärta att det de sade var sant.

"Vad måste vi göra för att bli medlemmar i Kristi kyrka?" frågade pappa.

"Döpas", sade en av äldsterna.

Mamma, pappa och jag döptes en månad senare. Min bror Tomas, som var sex år, skulle döpas om två år.

Medan äldsterna undervisade oss mer om evangeliet förklarade de att familjen kan beseglas i templet.

Det närmaste templet låg i Guatemala, många mil därifrån. Vi skulle behöva betala för en

busstur som tog två dagar och för övernattnings för två nätter i staden. Vi hade inga pengar till en sådan resa, men mamma och pappa vägrade låta det hindra oss från att komma till templet.

Varje år odlade min familj majs. Vi använde den till att göra tortillas och sälja dem till personer som var på genomresa i vår by.

Mamma tog fram papper och penna. Hon lade ihop en del siffror och sade: "Vi måste sälja 2 500 tortillas för att kunna betala för resan."

Mina ögon blev stora. Det var många tortillas! "Vi har

aldrig sålt så många tortillas", sade jag.

Mamma såg inte orolig ut. "Herren hjälper oss", sade hon. "Raoul, du och Tomas måste hjälpa er pappa skörda majs", sade mamma till mig.

Tomas och jag hjälpte pappa skörda majs. Varje dag malde mamma den, gjorde deg och stekte den. Tomas och jag tog alla tortillas till byn.

"En buss med turister kom idag", sade jag till mamma när vi hade kommit hem efter den första dagen. "Vi sålde många tortillas."

"Det är ett underverk", sade mamma.

Varje dag sålde vi fler tortillas. Inom några månader

hade vi sparat ihop pengarna vi behövde för att resa till Guatemala. Men jag var ändå orolig. Jag hade hört berättelser om rånare som stoppade bussar som gick genom djungeln. De tog alla passagerares värdesaker.

"Hur blir det med rånarna?" frågade jag.

"Herren beskyddar oss", sade mamma. Sedan frågade hon: "Raoul, tror du på evangeliet?"

"Ja."

"Då vet du att vi måste göra allt vi kan för att följa Herren och hans profeter."

Ett år efter det att vi hade döpts var min familj redo att resa till templet. Vi åkte till Guatemala City i en buss. Jag ska aldrig glömma anden jag kände när min familj beseglades för tid och evighet.

Samma kväll, när jag knäböjde för att be, tackade jag min himmelske Fader för templets välsignelser. ●

"På heliga platser finner vi tillflykt, förnyelse, hopp och frid i andligt hänseende. Är detta inte värt varje nödvändigt personligt offer?"

Äldste Dennis B Neuenschwander i de sjuttios kворum, "Heliga platser", Liahona, maj 2003, s 72.

FRÅN PROFETEN JOSEPH SMITHS LIV

En generös man

När Joseph och Emma Smith hade flyttat till Nauvoo byggde de en affär i rött tegel. Det blev Josephs kontor och ett företag som försörjde familjen.

Jag tar nio kilo mjöl, Emma.

Behöver du något annat?

James hade nyligen flyttat från England till Nauvoo med sin syster och hennes make Henry. James var inte medlem i kyrkan.

Nu har vi letat efter jobb hela dagen, Henry. Jag tror inte vi hittar något.

Vi ber profeten om hjälp.

James hade aldrig träffat Joseph Smith eller varit i närheten av honom förut. Han kände Anden starkt bara genom att se honom.

Han är verkligen den allra högste Gudens profet.

Bröder, hur kan jag hjälpa er i dag?

Mr Smith, har du något arbete åt oss?

Kan ni gräva ett dike?

Vi ska göra vårt bästa.

Joseph tog med sig männen en liten bit bort från affären och sträckte ut ett måttband.

Kan ni gräva ett dike som är en meter brett och åttio centimeter djupt, längs den här linjen?

När de var klara med diket ropade de på Joseph så att han kunde komma ut och inspektera det.

Jag kunde inte ha gjort det bättre själv. Följ med mig.

Joseph gav männen två av sina största och bästa köttstycken och två säckar mjöl.

Det här är för mycket, Joseph.

Vi gör mer arbete för lönen.

Om ni är nöjda, pojkar, så är jag det också.

Tack vare profetens vänlighet och andra upplevelser där James kände Josepchs kraft från Gud fick han lära sig om evangeliet och döptes och konfirmerades senare samma år.

Försöker likna Jesus

"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

JAG LOVADE MIN HIMMELSKE FADER

När Yukari var tre år serverades det mjölk med kaffe i på förskolan. Eftersom Yukaris mamma hade undervisat henne om Visdomsordet drack inte Yukari kaffemjölken. Hon fyllde sin mugg med vatten och drack det i stället.

En dag sade Yukari till sin mamma: "Jag vill dricka kaffemjolk som alla andra." Hennes mamma satte sig ner med henne och hjälpte henne förstå att vår himmelske Fader älskar henne, att han inte vill att hon ska dricka kaffe, och att det är ett bud. Från och med den dagen var Yukari säker på att hon aldrig ville dricka kaffe. Det gick över ett år.

EN VÄNLIG HÄLSNING

Det brukar åka en flicka med min buss som är lite annorlunda. Hon har inga vänner och alla är elaka mot henne. Det kändes inte bra så jag gick fram till henne och sade hej. Hon ville att jag skulle sitta bredvid henne, så jag gjorde det. Nu sitter jag ofta bredvid henne på vägen till skolan. Hon verkar gladare och då känns det bra. Jag har en lillasyster med särskilda behov och jag hoppas någon gör samma sak för henne när hon blir större.

Brittany H, 9 år, Ohio, USA

UNDERVISNING OM BÖN

Min lillasyster Lily vill inte be. Hon gråter och gnäller när det är dags att be. En kväll såg Lily hur jag knäböjde för att be min kvällsbön. Hon ville be tillsammans med mig. Jag berättade hur viktigt det är att använda egna ord och tacka vår himmelske Fader för alla välsignelser. Den kvällen var Lily ivrig att få be sin bön.

Connor M, 7 år, Kalifornien, USA, med hjälp av sin mamma

ILLUSTRATIONER EISE BLACK

En dag när Yukaris lärare inte kunde vara i skolan kom en annan lärare till klassen. Yukari drack vatten som vanligt. Läraren såg det och frågade: "Varför dricker du vatten?" Yukari berättade att hon gick i kyrkan och att hon hade lovat sin himmelske Fader att hon inte skulle dricka kaffe. Läraren blev imponerad. Från den dagen slutade man att servera kaffemjolk i förskolan och började servera andra drycker i stället.

Hiroko Fukuda, Tochigi, Japan

IRINKAS VITNESBÖRD

"Jag vill gå först", säger Irinka varje första söndag i månaden.

Hon håller hårt i stolen och ögonen lyser av iver när hon samlar mod.

Irinka är bara nio men det verkar som om hon är den

modigaste av alla de åtta medlemmarna som kommer regelbundet till hennes gren i Bulgarien.

Innan Irinka ställer sig upp brukar hon vänta för att se om någon annan vill bära sitt vittnesbörd först. Alla tittar på henne i smyg och väntar på att hon ska gå fram. Till slut går hon fram till talarstolen med ett stort leende. Grens-presidenten ger henne en pall att ställa sig på så att hon kan se medlemmarna. Irinka, som är det enda primärbarnet, tittar på den lilla folksamlingen och börjar prata.

Hon verkar inte vara nervös för att alla tittar på henne. Medlemmarna lyssnar på hennes milda röst. När hon pratar om Kristus, skrifterna och att kyrkan är sann så stärker hon alla andras vittnesbörd.

När hon sätter sig ner är allt tyst och det känns som om Anden har berört andra hjärtan. Sedan ställer sig någon annan upp och bär sitt vittnesbörd, och sedan en till, och en till ...

Maria Kaneva, Blagoevgrad, Bulgarien

Vår Herres prästadöme

(Kanon)

Frimodigt ♩ = 100–120

1. Brö - der, jor - disk makt och ä - ra skän - ker ri - ke - dom och prakt.
2. Präs - ta - dö - mets he - la rust - ning skyd - dar oss och ger oss tröst,
3. Låt oss fram - åt gå med fri - mod: di - a - ko - ner, lä - ra - re,

Men vår Her - res präs - ta - dö - me ö - ver - går all världs - lig makt.
om som brö - der vi står fas - ta, om vi föl - jer An - dens röst.
präs - ter, äld - ster, al - la är vi Her - rens trog - na tjä - na - re.

Kanon

Musikledare: Dela in sångarna i fyra grupper. När första gruppen kommer till en inringad bokstav, låt då en ny grupp börja sjunga. Sjung utan ackompanjemang eller med ackompanjemanget nedan.

Pianisten: Upprepa första slutet tills alla grupper är färdiga. Spela då den andra avslutningen.

Ackompanjemang till kanon

Text och musik: John Craven, 1929–1993. © 1985 IRI

Läran och förbunden 121:34–46
Läran och förbunden 107:1–4

Sången får kopieras för tillfällig, icke-kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.
Denna text måste finnas med på varje kopia.

Städning på tempelområdet

JOSHUA J PERKEY

Kyrkans tidningar

I Kentucky i södra Förenta staterna blir det varmt och fuktigt på sommaren. En dag märkte några att grönt mögel växte på staketet runt templet i Louisville. Och inte bara lite — det fanns mycket!

Primärbarnen i Crestwoods andra församling i Louisville stav bestämde sig för att göra något åt det. En varm dag i juni hade de en aktivitet. ”Vi tog med oss trasor och hinkar med vatten och rengöringsmedel för att tvätta staketet och hålla vår himmelske Faders hus rent”, säger Sara M, 10 år. Hon blev genomblöt men ”det var roligt eftersom alla våra vänner var där”.

Josh H, 9 år, säger att han blev lite trött av att tvätta den övre delen av staketet. Men det var många som hjälpte till. Faktum

är att nästan alla primärbarnen kom, totalt omkring 75 barn.

Många tog med sina bröder

och systrar och mamma och pappa som hjälpte till.

Eftersom barnen var på tempelområdet försökte de vara vördnadsfulla. Och ingen klagade över det hårda arbetet. ”Vi behövde skura hårt eftersom möglet hade suttit där länge”, säger Megan H, 6 år. Men det var värt det. ”Vi tog ju hand om vår himmelske Faders hem.”

Sara kände likadant. ”jag kunde verkligen känna Anden för jag visste att vår himmelske Fader var glad över att vi gjorde det”, säger hon.

När arbetet var klart samlades gruppen i kyrkobyggnaden bredvid och åt korb och pratade om vad de hade lärt sig.

Primärbarnen kan knappt vänta tills de kan komma till templet själva och utföra dop för de döda. Men för tillfället är de glada över att ha hjälpt till att få utsidan vacker — precis som vår himmelske

Faders hus ska vara. ●

*”Alla barn som dör innan de uppnår ansvarighetsåldern är frälsta i himlens celestiaala rike.”
(L&F 137:10)*

Templet är en gåva från vår himmelske Fader

ÄLDSTE YOSHIHIKO KIKUCHI

i de sjuttios kворum

För några år sedan hade jag fått i uppdrag att vara med på en stavskonferens i Kalifornien. På flyget tillbaka till Utah satt en vacker kvinna i 75-årsåldern bredvid mig. Hon hette Patti och tyckte om att prata.

Patti berättade om sin familj — om sin make och hennes son som hade dött. Vårt samtal fortsatte tills vi just skulle landa. Jag sade: ”Patti du har pratat under största delen av resan. Får jag ställa några frågor till dig innan vi landar i Salt Lake City?”

Jag frågade uppriktigt: ”Patti vet du att du får träffa din döde make igen?”

Hon sade: ”O, är det verkligen möjligt?”

Sedan frågade jag: ”Vet du att du också får träffa din döde son Matt, som dog som liten?”

Hennes ögon fylldes med tårar och rösten darrade. Herrens ande påverkade henne. Hon hade saknat dem så mycket.

Sedan frågade jag henne, med en bön i hjärtat: ”Patti, vet du om att du har en kärleksfull och god himmelsk Fader som älskar dig väldigt mycket?”

Hon sade: ”Har jag?”

Jag frågade: ”Patti, vet du att din himmelske Fader har en särskild plan just för dig och att din familj kan vara tillsammans för evigt?”

"Kan vi?" svarade hon.
"Har du någonsin hört talas om den planen förut?"
frågade jag.
Hon sade: "Nej."
Med stor uppriktighet sade jag till henne: "Skulle du vilja höra om den?"
"Ja, det skulle jag", svarade hon.
Herrens ande påverkade henne djupt.
Missionärerna undervisade Patti. Tre veckor senare, medan Patti var i Utah, ringde hon till mig: "Broder Kikuchi, det är Patti. Jag ska döpas. Vill du komma till mitt dop?"

Min hustru och jag var med på hennes dop. Många medlemmar var där och hjälpte henne. Jag ska aldrig glömma hennes glada ansiktsuttryck när hon kom upp ur vattnet!

Jag ska aldrig glömma hennes glädjetårar vid det heliga altaret i Salt Lake-templet ett år senare. Jag minns hennes fridfulla himmelska utstrålning när hon beseglades till sin avlidne make och son och till sin levande dotter som redan var medlem i kyrkan.

Min vän Patti fann Herren Jesus Kristus. Tack vare tempelbeseglingen vet hon att hennes familj är evig i Herren. ●

Från ett tal under generalkonferensen i april 2000.

EN MYCKET BRA POJKE

Äldste Kikuchi föddes i Japan och växte upp där. Varje morgon när han var liten gick han upp och tog på sig sina kläder. Sedan bugade han sig för sin pappa och sade: "God morgon pappa. Jag ska vara en snäll pojke." Då kramade hans pappa om honom och sade: "Jag älskar dig." Pappans skägg var vasst men han visste att pappan älskade honom.

Äldste Kikuchis pappa dog under andra världskriget. Hans mamma planterade en stor trädgård för att få mer mat till familjen. Hon odlade potatis, pumpor, äggplantor, bönor, morötter och kål.

När äldste Kikuchi var 14 år arbetade han i en tofufabrik på dagarna och gick i skolan på kvällarna. Sedan knackade två unga män med hatt och gummistövlar och överrock på dörren en dag. De var missionärer. Äldste Kikuchi kände Anden när missionärerna undervisade honom om evangeliet. Han döptes bara 14 dagar senare.

Några år senare började han på universitet och tog sedan examen.

År 1977 blev äldste Kikuchi den första generalauktoriteten från Japan.

Äldste Kikuchi har en kimono på sig på det här fotografiet som togs på hans andra födelsedag. Kan du se leksaken han håller i?

Äldste Kikuchi (längst fram till vänster) som 13-åring med skolkamrater och lärare.

"FAMILJEN: ETT TILLKÄNNAGIVANDE FÖR VÄRLDEN" LÄR MIG OM FAMILJEN.

"Familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse."

("Familjen: Ett tillkännagivande för världen")

Vi berättar en hemlighet om du lovar att föra den vidare

Nya *Liahona* kommer 2010

Från och med januari blir din *Liahona* annorlunda – på några mycket bra sätt.

Några av dessa är:

- Innehållsförteckningen och avdelningsrubrikerna görs om för att göra det lättare för dig att hitta det du söker.
- En särskild avdelning för ungdomar – och en annan för unga vuxna.
- Fokus på de relationer och den undervisning som kan finnas i familjer, med vissa artiklar utformade för läsare av alla åldrar.
- Material för nya medlemmar i kyrkan.

Många av dina gamla favoriter – budskap från första presidentskapet, besökslärares budskap, sista dagars heliga berättar, frågor och svar – blir lättare att hitta och får ett nytt utseende.

Vi kunde ha överraskat dig med din första nya upplaga, men du vill antagligen vara säker på att du och dina närmaste har aktuella prenumerationer och inte blir utan.

"Möjligheten att komma till templet och ingå de heliga förbunden där är en av de största välsignelserna som finns tillgängliga för oss under jordelivet", skriver äldste Robert D Hales. "Sedan, när vi har ingått de förbunden, visar vår lydnad mot förbunden varje dag vår tro, kärlek, hängivenhet och vår andliga förpliktelse att hedra vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus." Se "Templets välsignelser", s 12.

